

[illegible]

เบิงโหลเคอ 蓬萊客 เบียน
Honey Toast ๙๙

คำนำ

เดินทางมาถึงเล่ม 6 แล้วสำหรับ 'ข้ามเวลามาเป็นแพทย์ทหารหญิง' บอกเลยนะว่าความสนุกสนานน่าติดตามไม่ได้ลดลงเลยจริงๆ โดยเฉพาะในเล่มนี้เรียกได้ว่าเข้มข้นถึงใจทั้งความรักและเหตุบ้านการเมือง ไม่มีเรื่องใดยอมกันเลยทีเดียวค่ะ

ซึ่งในเล่มนี้ถ้าใครเอาใจช่วยพระเอกของเรามาตลอดละก็ต้องลุ้นมากหน่อย เพราะเธอฮันจูนั้นบางทีก็อึดไม่เก่งซะจริงๆ ยังดีที่มีความจริงจังและจริงจังเป็นแต้มต่อให้ดูเหนือกว่าทุกคนอยู่มาก แต่ก็ต้องมาลุ้นไปพร้อมๆ กันว่าจะป็นชนะหรือแพ้ในรูปแบบไหนอีกนะคะ ส่วนทางพูหมิงเจิงก็มีเรื่องให้ต้องกังวลใจมากมาย โดยเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับซูเสวียจ็อ ยิ่งทำให้เขาที่รักและคอยช่วยเหลือเธออยู่ห่างๆ มาโดยตลอดต้องคิดก่อนทำอะไรทุกอย่างอย่างรอบคอบมากๆ แต่คงไม่มีใครที่จะมาแรงเท่าหวังถึงจ็อแล้ว เพราะในเรื่องความรักคนที่ดื้อดึงและพยายามแย่งชิงซูเสวียจ็อไปเป็นของตนเองมากที่สุดก็คือเขาคอนี้ เขาไม่สนว่าใครจะมีเธอและเธอจะมีใครในหัวใจ จนเรื่องนี้ทำให้ความสัมพันธ์ของเขากับเธอฮันจูแทบจะพังลง ทว่าสิ่งที่พังลงมากกว่าความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องของทั้งสองคือสกุลเธอกับสกุลหวัง เพราะความลับบางอย่างในอดีตเปิดเผยขึ้น เธอฮันจูจึงกลายเป็นหมากตัวหนึ่งที่ต้องถูกกำจัดแบบนี้แล้วซูเสวียจ็อของเราจะทำอย่างไร เธอจะมีหนทางช่วยชีวิตคนที่เธอรักเอาไว้ได้หรือไม่ ติดตามไปพร้อมกันได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

ชายหนุ่มไม่ตอบ แต่เริ่มจูบเธอต่ออย่างเร่าร้อนยิ่งกว่าเมื่อครู่เป็นคำตอบสำหรับทุกอย่าง ผ่านไปอีดีใจหนึ่งเขาคงรู้สึกไม่หนำใจ ใช้สองแขนแข็งแรงดุจปลอกเหล็กรัดรอบเอวเล็กไว้แน่นแล้วยกตัวเธอสูงขึ้น จากนั้นไล่จูบจากคิ้ว เปลือกตา ปลายจมูก พวงแก้ม และตึงหู พรหมจูบไปตามผิวเนื้อทุกตารางนิ้วบนหน้าเธอ

"เสวี่ยจ้อ..."

เมื่อได้ยินเสียงแหบต่ำอย่างข่มกิ้นของชายหนุ่มพิมพ์ำเรียกชื่อตนเอง ซูเสวี่ยจ้อก็โยนความเป็นกุลสตรีทิ้งไปทันใด ความไม่พอใจเขาที่เหลื่ออยู่น้อยนิดก็มลายหายไปจนหมด

ผู้ชายคนนี้ทำให้หัวใจเธอหวั่นไหว มันเป็นไปได้อย่างไรที่เธอจะไม่สนใจไยดีเขาจริงๆ เวลาอยู่กับเขา ดูเหมือนเธอไม่อาจทำตัวเป็นกุลสตรีได้เลย

เพื่อให้เขาอุ้มเธอสะดวกขึ้น ซูเสวี่ยจ้อวาดแขนสองข้างโอบรอบคอเขา สอดนิ้วมือแทรกเข้าไปตามเรือนผมดกหนาที่สั้นกุดเป็นตอแข็งๆ แล้วขยี้มโคนผมตึงลงให้เขาหงายหน้าขึ้น จากนั้นก้มหน้าลงจูบปากเขาก่อน

เธอกำลังให้ท้ายชายหนุ่ม ยุยงเขาให้ขำมใจ เมื่อเขาไม่ต้องยับยั้งชั่งใจอีก ความกระหายอยากก็เพิ่มมากขึ้น มือหนึ่งของเขารับน้ำหนักของหญิงสาวไว้ พลังงยหน้าจูบตอบเธอ พร้อมกันนั้นอีกมือก็พยายามดึงผ้ารัดอกที่เกะกะน่ารำคาญผืนนั้นขึ้น

•

แนะนำตัวละคร

* ชูเสวียจื้อ

บุตรสาวของเย่ฮอวี่นจิ้น มีความมุ่งมั่นจะเป็นแพทย์ทหาร และพัฒนางานการแพทย์ให้ดีขึ้น มีฉายาว่า 'นางฟ้าเก้า' ในหมู่เพื่อนๆ เป็นคนรักของเฮ้อฮั่นจู่

* เฮ้อฮั่นจู่

ผู้บัญชาการเฮ้อ คนหนุ่มอนาคตไกล เป็นทหารหาญ ที่กล้าแกร่งมีลูกล่อลูกชน คอยช่วยปกป้องและคุ้มครอง ชูเสวียจื้อจากอันตรายทั้งปวง รวมทั้งเป็นคนรักของเธอด้วย

* ฟู่หมิงเจิง

อดีตอาจารย์สอนหนังสือในวิทยาลัย มีอัธยาศัยดีและ บุคลิกที่สุภาพสง่างาม ทำให้เป็นที่รักใคร่และเคารพ นับถือของนักเรียนอย่างมาก ภายหลังเขายังเป็น ผู้อุปถัมภ์ของทางวิทยาลัย ตระกูลมีกิจการเดินเรือ ที่ยิ่งใหญ่

* หวังถึงจื้อ

สนิทกับเฮ้อฮั่นจู่และเชื่อฟังเฮ้อฮั่นจู่มาก หลงรัก ชูเสวียจื้อโดยไม่รู้ตัว ถึงแม้จะรู้ว่าอีกฝ่ายเป็นชายก็ ไม่อาจห้ามใจตนเองได้ ตั้งใจเป็นคนที่ดีขึ้นเพื่อชูเสวียจื้อ พอรู้สถานะที่แท้จริงของเธอก็พยายามจะทำให้เธอรัก ตนเองให้ได้

* จ้าวมังกรเจิ้ง

หัวหน้าใหญ่ของสมาคมข่าน้ำ ราชามังกรผู้ยิ่งใหญ่ ซึ่งเป็นที่เคารพรักใคร่ของชาวเมืองชวี่ เป็นลูกพี่ของ หวังหนี่ชิว เคยมีข่าวคราวกับเย่ฮอวี่นจิ้นในทางชู้สาว คอยปกป้องชูเสวียจื้ออยู่ไกลๆ

148

วันที่สิบสองเดือนแปด วันนี้เป็นวันพิธีสำเร็จการศึกษาของนักเรียน
ระดับชั้นปริญญาตรีทุกสาขาประจำปีนี้ของวิทยาลัยแพทยทหารบก

อันที่จริงตามปกติในปีที่ผ่านมาๆ มานักเรียนจะจบการศึกษากันใน
เดือนเจ็ด เหตุผลที่ปีนี้เลื่อนออกไปเพราะสงครามกลางเมืองที่เพิ่งสิ้นสุดลง

หลังเกิดการสู้รบขึ้นไม่นานนักเรียนแพทย์ต้องเข้ารับการฝึกหัด
ก่อนเรียนจบพอดี จึงถูกส่งตัวไปตามโรงพยาบาลทหารผ่านศึกเฉพาะกิจ
หลายแห่งของกองทัพฝ่ายเหนือโดยปริยาย

โรงพยาบาลอยู่แนวหลัง ไม่ต้องเสี่ยงอันตรายต่อร่างกายและชีวิต
เท่าไรนัก แต่ทหารที่ได้รับบาดเจ็บมีจำนวนมากมาย ถึงเป็นช่วงหลังจบ
สงครามแล้ว คนเจ็บจากทุกสารทิศยังถูกส่งเข้าโรงพยาบาลไม่หยุดหย่อน
ทุกวัน เป็นเหตุให้หน่วยแพทย์ทหารมีกำลังคนไม่พอ แพทย์ฝึกหัดยอม
กลับมาไม่ได้ในทันทีก็เลยล่าช้าไประยะหนึ่งด้วยเหตุฉะนี้ จนกระทั่ง

เมื่อเร็ว ๆ นี้พวกนักเรียนแพทย์ถึงเพิ่งทยอยกลับมา ทางวิทยาลัยพิจารณาตามสถานการณ์ความเป็นจริงแล้วเลื่อนพิธีสำเร็จการศึกษาของปีนี้จากการกำหนดการเดิมมาจัดขึ้นในวันนี้

เมื่อสงครามยุติลง ทุกคนกลับมามีสุขภาพดี ผู้อำนวยการเหอนำพาเหล่าผู้บริหารและนักเรียนทั้งหลายมารวมตัวกันในหอประชุมเล็กๆ ของวิทยาลัย ร่วมเฉลิมฉลองกันในวันนี้ที่น่ายินดีเป็นอย่างยิ่งหน้าผาค้าง

เนื่องจากเวลานี้ผู้คนทางเมืองหลวงล้วนใจจดใจจ่ออยู่กับการประชุมรัฐสภาที่กำลังจะมาถึง บรรยาการที่บ้านเมืองอึมครึม ลมมรสุมเริ่มตั้งเค้าวางๆ ดังนั้นพิธีสำเร็จการศึกษาของวิทยาลัยแพทย์ทหารบกในเมืองเทียนย่อมจัดอย่างเรียบง่ายเป็นธรรมดา แยกคนสำคัญจากเมืองหลวงที่ตอบรับคำเชิญมาชมพิธีในวันนี้ นอกจากข้าราชการชั้นผู้ใหญ่จากกรมการแพทย์ทหารบกสองสามคน ยังมีเพื่อนเก่าแก่ของผู้อำนวยการเหอนอย่างท่านจางผู้ตรวจราชการกระทรวงศึกษาธิการ แยกพิเศษอีกคนก็คือฟุหมิงเจิง

ฟุหมิงเจิงเคยเป็นอาจารย์ในวิทยาลัย แม้ว่าจะเป็นเวลาสั้นๆ แต่เพราะวิธีการสอนหนังสือ รวมถึงความซื่อตรงมีอัธยาศัยดีและบุคลิกที่สุภาพสง่างาม ทำให้เขาเป็นที่รักใคร่และเคารพนับถือของนักเรียนอย่างมาก ภายหลังเขายังเป็นผู้อุปถัมภ์ของทางวิทยาลัย เรียกได้ว่ามีความผูกพันกันอย่างแนบแน่น การเชิญเขามาชมพิธีในวันสำคัญอย่างนี้ย่อมเป็นเรื่องที่ขอด้วยประการทั้งปวง อีกทั้งตัวเขาก็ตอบตกลงด้วยความยินดี ทว่าก่อนเริ่มพิธีทางวิทยาลัยได้รับโทรศัพท์จากเลขาฯ ของเขาว่าเขาติดธุระกะทันหันไม่อาจมาร่วมงานได้ เขาถึงไม่ได้ปรากฏตัวในวันนี้

เวลาผ่านไปพักตรง พิธีสำเร็จการศึกษาเริ่มต้นขึ้น หลังผู้อำนวยการเหอนขึ้นกล่าวแสดงความยินดีและฝากคติสอนใจถึงบัณฑิตใหม่แล้ว ตัวแทน

นักเรียนก็ออกมากล่าวสุนทรพจน์

เดิมทีทางวิทยาลัยตั้งใจจะมอบเกียรตินี้ให้กับชูเสี่ยวจื้อ แต่เธอปฏิเสธ โดยให้เหตุผลว่าก่อนหน้านี้เธอไม่ได้อุทิศตนรับใช้ชาติหลังสงครามปะทุขึ้น อย่างเพื่อนนักเรียนคนอื่นๆ เพราะเรื่องส่วนตัว โอกาสนี้จึงตกเป็นของ เกาผิงเซิงที่สอบได้ลำดับที่สองไปแทนโดยปริยาย

แต่คาดไม่ถึงว่าเกาผิงเซิงจะมีปัญหาเช่นกัน เมื่อสองสามวันที่แล้ว เขาอ้างว่าเกิดเรื่องขึ้นที่บ้านแล้วรีบร้อนกลับไปจนตอนนี้ก็ยังไม่กลับมา

เกาผิงเซิงพักอยู่ห้องเดียว ปกติไม่ค่อยคบค้าสมาคมกับเพื่อนนักเรียน อยู่แล้ว โดยเฉพาะช่วงครึ่งปีหลัง เขายังเก็บตัวไม่สูงส่งกับใครมากขึ้น และไม่มีเพื่อนสนิทสักคน พอเกิดเหตุอย่างนี้ในคืนก่อนวันงานสำเร็จ การศึกษา ทุกคนเพียงพูดถึงสองสามคำอย่างนึกเสียดายที่เขาไม่ได้เข้าร่วม พิธีแล้วก็เลิกสนใจไป

ฉะนั้นเกียรติยศในการกล่าวสุนทรพจน์ในวันสำเร็จการศึกษานี้ จึงตกเป็นของหานเป่ย์อิตต์เพื่อนร่วมห้องของชูเสี่ยวจื้อซึ่งมีผลการเรียน เฉลี่ยอันดับที่สาม

พอหานเป่ย์เป็นตัวแทนผู้สำเร็จการศึกษาขึ้นไปพูดบนเวทีจบ ผู้อำนวยการเหอก็มอบใบปริญญาบัตรให้แก่บัณฑิตที่ละคนด้วยตนเอง ตอนท้ายพิธีในโรงประชุมจบสิ้นลงพร้อมเสียงปรบมือก็กักก้อง เหล่านักเรียน ที่อยู่ในงานก็ถ่ายรูปร่วมกันเป็นที่ระลึก

เมื่อถ่ายรูปหมู่เสร็จทุกคนคิดถึงว่าหลังจากนี้ต้องแยกย้ายไปกัน คนละทิศละทางแล้วต่างรู้สึกอาลัยอาวรณ์มาก คนที่ปกติสนิทสนมกัน จะจับกลุ่มบอกลากันเป็นการส่วนตัว

ชูเสี่ยวจื้อถ่ายรูปหมู่กับอิตต์เพื่อนร่วมห้องทั้งเจ็ดอีกครั้ง

เจ็ดคนนี่เคยไปเข้าร่วมการฝึกทหารเลยได้รับยศทหารพิเศษกันหมด
ตอนนี้เรียนจบแล้วจึงมีโอกาสดีกว่าเพื่อนนักเรียนทั่วไป

หานเป้ยได้รับสิทธิ์เรียนต่อในระดับปริญญาโทของวิทยาลัยแพทย์
เจียงจั้งไหวกับโหยวซือจั้นถูกบรรจุเป็นข้าราชการในหน่วยงานสังกัด
กรมแพทย์ทหาร หลี่ถิงเล้งได้เข้าไปประจำที่โรงพยาบาลในสังกัด
วิทยาลัยแพทย์ ส่วนคนอื่นๆ ก็มีที่ไปของแต่ละคน ถือได้ว่ายินดีกัน
ถ้วนหน้า

"ได้ยินว่าพักก่อนคุณยายห้องปฏิบัติการไปที่เมืองหลวงแล้วหรือ
ยอดไปเลย แบบนี้วันหลังพวกเราจะได้พบกันบ่อยๆ คุณอยากชกมวย
อย่าลืมชวนผมด้วยล่ะ" เจียงจั้งไหวพูดอย่างหน้าชื่นตาบาน

ซูเสวี่ยจื้อตอบรับยิ้มๆ แล้วบอกลา และขอให้เพื่อนทุกคนรักษาเนื้อ
รักษาตัวให้ดี ถึงแยกจากกันอย่างอาลัยอาวรณ์ เธอยังไปถ่ายรูปกับ
พวกผู้อำนวยการเหอและท่านจงด้วย

หญิงสาวโค้งตัวต่ำๆ ให้ผู้อำนวยการเหอเป็นการขอบคุณที่อีกฝ่าย
อบรมป่มเพาะและคอยดูแลช่วยเหลือ จากนั้นหันไปแสดงความขอบคุณ
ต่อท่านจงเช่นเดียวกัน

ท่านจงกล่าว "ฉันได้ยื่นผู้อำนวยการเหอบอกว่าเธอทุ่มเทกายใจ
ให้กับงานในห้องปฏิบัติการอยู่ น่าเสียดาย ที่แรกฉันยังหวังว่าเธอจะมา
ช่วยงานฉันได้"

ซูเสวี่ยจื้อรู้เรื่องนี้อยู่แล้ว หลังจากได้ท่านจงเป็นหัวเรือใหญ่ยังได้
ผู้อำนวยการเหอและบุคคลผู้มีความรู้ความสามารถทางการแพทย์ทั่วประเทศ
รวมตัวกันยื่นหนังสือเสนอแนะซ้ำๆ หลายรอบ ในที่สุดเบื้องบนก็อนุมัติให้
ตั้งกระทรวงสาธารณสุขแยกเป็นอิสระและมีฐานะเทียบเท่ากระทรวงอื่นๆ

อย่างเป็นทางการ ทำหน้าที่ดูแลควบคุมและกำหนดกฎเกณฑ์ให้กับงานด้านสาธารณสุขของทั้งประเทศโดยเฉพาะ อีกทั้งส่งเสริมการสร้างมาตรฐานทางสุขอนามัยของประชาชนและยกระดับให้ดีขึ้น

เรื่องสุขภาพและอนามัยของประชาชนไม่ได้รับความสำคัญมาแต่ไหนแต่ไร แม้แต่อำนาจในการควบคุมดูแลงานด้านนี้ก็ขึ้นอยู่กับกรมตำรวจมาโดยตลอดไม่มีงบประมาณของตนเอง และไม่มีผู้เชี่ยวชาญชี้แนะแนวทางให้ ส่งผลให้เรื่องนี้สับสนวุ่นวายไม่มีระเบียบใดๆ ทั้งสิ้น

บัดนี้เมื่อมีโอกาสได้จัดตั้งเป็นหน่วยงานอิสระ แม้จะยังอยู่ในขั้นวางแผนเตรียมการ ไม่ได้มีความคืบหน้าอย่างเป็นรูปธรรมสักที แต่อย่างน้อยก็ทำให้มองเห็นความหวังรำไรแล้ว

ท่านจงทอดถอนใจ "เบื่องบนมัวแต่แย่งอำนาจ เสริมสร้างกองทัพ แต่กลับทำเป็นมองไม่เห็นเรื่องจริงที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประชาชนพวกนี้ ปากก็บอกว่าตกลง แต่ยกเหตุผลว่าเงินคงคลังร่อยหรอบประมาณ ผิดเคือง ผิดวินัยประกันพ่วงไปเรื่อยๆ พวกฉันจะร้อนใจแค่นี้หนีกี่ป่วยการได้แต่ทำสุดความสามารถ ได้เท่าไหนก็เท่านั้น"

หลังจากเธอกลับมาเมื่อหลายวันก่อนผู้อำนวยการเหอเล่าเรื่องหนึ่งให้ฟังว่าเฉาเจาหลี่ ลูกชายของท่านประธานาธิบดีส่งคนมาติดต่อท่านจงอย่างลับๆ อ้างว่าจะจัดสรรงบประมาณตั้งกระทรวงให้โดยเร็วที่สุด เพื่อขอให้ท่านจงเป็นกระบอกเสียงสนับสนุนระบบดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีตลอดชีพ พอท่านจงไม่รับปาก เรื่องก็เงียบหายไป

มิน่าท่านจงถึงกล่าวอย่างสะทกสะท้านใจแบบนี้

ซูเสวี่ยจี้ก็เป็นสมาชิกของแพทยสมาคมแห่งประเทศไทยที่ก่อตั้งขึ้นก่อนหน้านี้อยู่แล้ว ย่อมต้องไม่ปฏิเสธเรื่องนี้เป็นธรรมดา เธอตอบตกลง

ทันควัน "ผมไม่มีปัญหาใดๆ ครับ ขอแค่พวกท่านต้องการ ผมยินดีรับใช้"

ท่านจงปลอบปลื้มใจมาก "ดีไว้เรื่องนี้เริ่มมีวีแวแล้ว ฉันจะแจ้งให้เธอมาช่วยทันที แต่ตอนนี้คงได้แต่รอไปก่อน รอให้กระแสเลือกตั้งช่วงนี้ผ่านพ้นไป ฉันจะพยายามผลักดันต่อตามแต่สถานการณ์จะอำนวยนะ"

หลังจากชูเสวี่ยจื้อล่ำลาท่านจงกับผู้อำนวยความสะดวก เธอมองสนามกีฬาซึ่งเป็นທີ່ที่เต็มไปด้วยความทรงจำแห่งนี้เป็นแวบสุดท้าย ตอนหนุมตัวจะเดินจากไปเธอพลันชะงักเท้าก็

เธอเห็นคนคนหนึ่งยืนหลบมุมอยู่แถวๆ ทางเข้าสนามกีฬาแต่ไกลดูท่าทางจะมาถึงได้สักพักแล้ว

เขาคือเฮ้อฮั่นจู่

เธอย่างเท้าต่อไปข้างหน้า

เขาก้าวขาเดินเข้ามาหาเธอทันที

ในที่สุดทั้งคู่ก็เห็นหน้ากันในระยะใกล้แค่เอื้อม

เธอหยุดฝีเท้าผงกศีรษะให้เขานิพนธ์หนึ่งด้วยสีหน้าเป็นปกติราวกับไม่เคยเกิดอะไรขึ้นทั้งนั้น "มาถึงเมื่อไรคะ"

ชูเสวี่ยจื้อเป็นฝ่ายเอ่ยทักทายก่อน

เฮ้อฮั่นจู่ใจระตุกฏบ อยาตอบตามสัญญาตญาณว่าเพิ่งมาถึงได้ครู่เดียว แต่เขาเผยปากออกกลับเปลี่ยนใจบอกตามความจริง "พอเรื่องทางเมืองหลวงจบลงเมื่อคืน ผมก็เร่งขับรถมาทั้งคืน เมื่อครู่นี้ผมอยู่ด้านหลังของโถงประชุมดูคุณขึ้นเวทีรับใบปริญญา"

เขามองดูใบหน้าของหญิงสาวที่อาบไปด้วยแสงตะวัน "วันนี้คุณเรียนจบอย่างราบรื่นแล้วนะ ขอแสดงความยินดีด้วย"

ชูเสวี่ยจื้ออมยิ้มกล่าว "ขอบคุณค่ะ คุณลำบากขับรถมาทั้งคืน

คงเหนื่อยแยะเลย ความจริงมันเป็นพิธีกรรมดาๆ เท่านั้นเอง คุณไม่จำเป็นต้องอุตสาห์รีบเดินทางมาเลย"

ถ้อยคำของเธอทำให้เฮ้อฮั่นจู๊นึกไปถึงคืนวันสุดท้ายของปีที่แล้ว ขึ้นมากะทันหัน คืนนั้นเธอก็เร่งขับรถจากเมืองเทียนคนเดียวไปอยู่กับเขาที่เมืองหลวง

ช่วงเวลานั้นหน้าเธอประดับรอยยิ้ม คำพูดคำจาแสดงถึงความเอาใจใส่ ทว่าความเอาใจใส่ที่เป็นไปตามมารยาทอย่างนั้นกลับทำให้เขารู้สึกกระอักกระอ่วนอยู่คนเดียว

เขารู้สึกไม่ว้าวว่าดูเหมือนเธอไม่ได้ยินดีที่เขามาจริงๆ "ไม่เป็นไร... ผมไม่เหนื่อยสักนิด... ผมสมควรมา"

เขากระแอมเบาๆ ทีหนึ่งแล้วเบาเสียงลงอีก "หลายวันก่อนผมโทรศัพท์ไปหาคุณหลายครั้งก็ไม่เจอตัวเลย ผมคิดว่าคุณคงยุ่งมากกลัวจะรบกวนคุณ ตอนหลังเลยไม่ได้โทรอีก"

ซูเสวี่ยจือพยักหน้า "ใช่ละ ฉันทึ่งจริงๆ เพราะใกล้เรียนจบ สองสามวันนี้มีเรื่องจุกจิกหยุ่มหิมเยอะแยะไปหมด ขอโทษด้วยค่ะที่ไม่ได้โทรกลับทันที"

เฮ้อฮั่นจู๊รีบบอกว่าไม่เป็นไร เขามองซ้ายมองขวา "เดี๋ยวคุณตั้งใจจะไปไหนหรือ"

"ไม่ได้ไปสนามม้าตั้งนานแล้วค่ะ..."

ฉวยจิงหะวะอากาศดี ซ้ายยังมีเวลาว่าง เธออยากไปดูเจ้าพ่อม้ายักษ์จอมพยศตัวนั้นสักหน่อย

ไม่ได้เจอกันนาน เธอชักคิดถึงมันตงิดๆ

เฮ้อฮั่นจู๊ทำตาเป็นประกาย พูดตอบโดยไม่รอช้า "บังเอิญจริงๆ"

ผมก็นึกถึงม้าของคุณเหมือนกัน คิดอยู่ว่าวันนี้คุณจะไปหามันหรือเปล่า ผมไปพร้อมกับคุณนะ"

ชูเสวียจื้อคลี่ยิ้ม "ได้ค่ะ"

จิตใจของชายหนุ่มผ่อนคลายลง เขาเดินไปกับเธอ ออกจากประตูวิทยาลัยแล้วขับรถพาเธอไปที่สนามม้า

สงครามเพิ่งจบลงได้ไม่นาน กำลังพลที่ประจำการอยู่ที่นี่แต่เดิมยังไม่กลับเข้าหน่วยต้นสังกัดทั้งหมด แต่คนเลี้ยงม้าเฝ้าอยู่ที่สนามม้าตลอด เมื่อรู้ว่าคุณทั้งสองมาถึงก็ออกมาต้อนรับแล้วพาไปทางคอกม้า

"คุณชายชู คุณวางใจได้เต็มที่ ช่วงที่คุณไม่ได้มา ผมดูแลมันเป็นอย่างดี ให้อาหาร อาบน้ำ พาไปเดินเล่น ไม่ตกหล่นเลยสักอย่างเดียว"

คนเลี้ยงม้าไม่ได้คุยโม้จริงๆ หลังจากไม่ได้เจอพักใหญ่เจ้าม้าหนุ่มสมบูรณ์ฟุ้งเฟ้อมาก มันเหมือนจะจำชูเสวียจื้อได้ พอเธอขอบเมสึดถั่วด้วยสองมือป้อนให้มันกินหลายคำก็เริ่มออกอาการคึกคักกว่าเรงด้วยการยกขาหน้าสะบัดหางอย่างดีอกดีใจ

หญิงสาวรับานม้าจากคนเลี้ยงม้ามาสวมให้มันก่อนจูงออกจากคอก เธอเหยียบโกลนขึ้นคร่อมหลังม้าแล้วขี่ออกจากสนามไปทางทุ่งโล่ง

เฮ่อฮั่นจู่ก็เลือกม้าตัวหนึ่ง จากนั้นกระโดดขึ้นม้าไล่ตามไปอย่างว่องไว

ท้องทุ่งหญ้าเขียวขจีแต่งแต้มด้วยดอกไม้ป่าทุกหนแห่ง วันนี้อากาศดีมาก เจ้าม้าหนุ่มเริ่มคึกคะนองทันที มันควมปีเท้าเต็มเหยียด

ชูเสวียจื้อได้ยินเสียงลมพัดดังข้างหู ช่วยเรียกความรู้สึกของการขี่ม้ากลับคืนมาอีกครั้ง เธอหือทะยานไปอย่างอิสระโดยไม่ควบคุมทิศทาง ปลอ่ยให้เจ้าม้าหนุ่มวิ่งตะบึงตามใจปรารถนา หลังจากวิ่งไปได้ระยะหนึ่ง

เธอสังเกตว่ามันคล้ายจะจำทางได้วิ่งไปแถวๆ เนินเขาที่ควรวก่อนมันเคย
วิ่งติดลมแล้วกระโดดเหินหาวข้ามไปอีกฝั่งหนึ่งอย่างบ้าระห่ำจนยังไม่อยู่
ในตอนท้ายแห่งนั้น

หนนี้ชูเสวี่ยจื้อไม่กล้าปล่อยให้มันเตลิดเปิดเปิงอีก รอมันไปถึง
เชิงเนินก็ชะลอความเร็วล่วงหน้าจนได้ขึ้นไปถึงด้านบนแล้วหยุดม้าให้
เย็นนิ่งสนิท

เธอนั่งอยู่บนหลังม้ากลางสายลมซึ่งพัดมาจากทิศเหนือยอดเนิน
สุดลมหายใจลึกๆ เอือกหนึ่ง ถึงเช็ดหน้าผากที่มีเหงื่อซึมออกมา จากนั้น
เหลียวไปมองด้านหลังแวบหนึ่ง

เมื่อครู่เฮ้อฮั่นจู่ตามหลังเธอมาในระยะไม่ใกล้ไม่ไกล แต่ตอนนี้
ตัวเขาหายไป เหลือแค่ม้ายืนอยู่ตรงเชิงเนิน

ไม่รู้ว่เขาลงม้าตั้งแต่ตอนไหน

เริ่มแรกชูเสวี่ยจื้อนึกว่าเขาอาจจะแฉะยิงกระต่ายก็เลยรออยู่บนเนิน
ไปเรื่อยๆ ผ่านไปครู่ใหญ่ยังไม่เห็นเขาปรากฏตัว เธอจึงร้องเรียกเขา

ไม่มีเสียงขานตอบใดๆ

ชูเสวี่ยจื้อชักไม่สบายใจ เธอรีบขี่ม้าลงเนินกลับไปตามทางเดิม
เธอวนอ้อมโคกดินสูงเลยศีรษะคนบริเวณใกล้ๆ เชิงเนินถึงพบเขาในที่สุด

เขานอนอยู่บนพงหญ้าจุดหนึ่งในลักษณะคล้ายกับพลัดตกจากหลัง
ม้า หญิงสาวใจหายวาบ ส่งเสียงเรียกชื่อเขาซ้ำอีก เห็นเขาไม่มีปฏิกิริยา
อะไรสักนิด เธอก็รีบเร่งลงม้าวิ่งเข้าไป

"เฮ้อฮั่นจู่! คุณเป็นอะไรหรือเปล่า..."

ชูเสวี่ยจื้อวิ่งไปถึงด้านหลังเขา ย่อตัวลงจะดูให้ชัดถนัดตา ทันใดนั้น
เขาลืมตาพริบ คว้าข้อมือของเธอที่ยื่นไปไว้หมับแล้วออกแรงจุดที่หนึ่ง

เธอก็ล้มกลาลงไปหาเขาทั้งตัว

เขาพลิกตัวนอนหงายและกางแขนรับเธอไว้อย่างฉับไว กระชับวงแขน
กอดไว้แนบแน่น

ต่อจากนั้นเขาพลิกตัวอีกทีทาบทับเธอไว้

จู๋เสวี่ยจื้อพยายามจะลุกขึ้น

เขาพันธนาการหญิงสาวไว้หลวมๆ

พื้นดินข้างใต้เป็นหญ้าป่าที่ขึ้นเต็มพืดแน่นชนิด คล้ายนอนอยู่บน
พรมขนนุ่มนิ่ม

มุมปากของชายหนุ่มมีรอยยิ้มบางๆ ผุดขึ้นโดยไม่รู้ตัว

จู๋เสวี่ยจื้อหยุดนิ่ง

เธอฮันจู๋เพ่งมองดวงตาที่มีเงาสะท้อนของท้องฟ้าเหนือศีรษะของ
หญิงสาวได้ร่างเขาพลางถามไล่เสียง "ทำไมคืนวันนั้นคุณถึงทิ้งผมไว้คนเดียว"

"ฉันไม่ยอการค้างั้นก็เลยกลับนะสิ"

เขานิ่งเงียบไปชั่วอึดใจก่อนเลื่อนสายตาไปหยุดที่ริมฝีปากแดงเรื่อ
ของเธออีก ยื่นหน้าเข้าไปใกล้ๆ คล้ายจะจูบเธอ

จู๋เสวี่ยจื้อเบือนหน้าหนี "ขอโทษค่ะ ตอนนั้นฉันไม่อยู่ในอารมณ์นั้น
จริงๆ"

เขาชะงักไป มองดูใบหน้าด้านข้างของเธอครู่หนึ่งแล้วคลายวงแขน
ออกช้าๆ

จู๋เสวี่ยจื้อผลักชายหนุ่มบนตัวออก ลุกขึ้นนั่งก้มหน้าดิ่งเศษใบหญ้า
ที่ติดตามตัวออก "ไปเถอะ กลับกันได้แล้วค่ะ"

ไม่มีเสียงตอบจากเขา

เธอนั่งไปเห็นเขาหลับตาเฝ้าสองมือรองใต้ท้ายทอย ยังนอนหงาย

นิ่งๆ อยู่ที่เคยเดิม

ซูเสวี่ยจื้อไม่สนใจเขาอีก "ฉันไปก่อนนะคะ กลับไปแล้วยังต้องเก็บของ..."

"เสวี่ยจื้อ ลูंहงตำตายแล้ว"

เธอได้ยินเขาบอกเสียงเบาๆ ก็หันหน้าไป

เขาลืมตามองเธอ

เธอประสานสายตากับเขาชั่ววู๊ดใจแล้วพยักหน้า "ฉันรู้ ฉันเห็นหนังสือพิมพ์ลงข่าวเกี่ยวกับเรือรบระเบิดแล้ว คุณลงมือเองใช่ไหม"

"ใช่"

"กว่าจะสำเร็จคงไม่ใช่ง่ายๆ เลยสินะคะ"

เขาชะงักนิดหนึ่งก่อนตอบ "...ก็พอไหว"

ซูเสวี่ยจื้อพยักหน้า "อย่างนั้นก็ดีค่ะ ยินดีด้วยที่คุณแก้แค้นได้แล้ว"

เธอลุกขึ้นเดินไปหาเจ้าม้าหนุ่ม

มันวิ่งเหยาะๆ มาใกล้ๆ เอาจมูกคุนหน้าอกเธอทีหนึ่ง

เธอเปล่งเสียงหัวเราะ เบี่ยงตัวหลบเจ้าม้าหนุ่มที่เข้ามาคลอเคลีย แล้วลูบหัวมัน ขณะที่เธอดั่งท่าจะขึ้นมาก็มีเสียงเรียกดังขึ้นข้างหลัง

"เสวี่ยจื้อ"

เธอหยุดชะงักแล้วเหลียวไปมอง เห็นเฮ้อฮั่นจู่ๆ ลุกจากพื้นดินตรงมาหา

"ผมกลับมาแล้ว ผมอยากรู้อากคุณสักคำว่า คุณยังให้ออกาสมมทำตามสัญญาที่ให้ไว้กับคุณไหม"

เขาหยุดยืนตรงหน้าจ้องมองเธอพร้อมถาม

ในทุ่งหญ้าเขียวสด นอกจากเสียงลมพัดซ่านหูละเคาะเสียงหายใจ

ฟีดฟาดๆ ของม้าแล้วก็ไม่มีเสียงอื่นใดเลย

ผ่านไปชั่วครู่เธอพลันย้อนถามเขา

"ก่อนฉันจะตอบคุณ คุณโปรดตอบคำถามของฉันก่อน ตอนนี้คุณล้างแค้นได้แล้ว ถ้าอย่างนั้นชีวิตที่เหลืออยู่ของคุณจะสงบราบเรียบแบบนี้ นับจากนี้ไม่ต้องเผชิญกับสถานการณ์ที่ต้องเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายอีกแล้วใช่ไหม"

ลูกกระต๊อของชายหนุ่มขยับขึ้นลงเบาๆ แต่สุดท้ายเขาไม่ได้พูดอะไรออกมา

ซูเสวียจื้อรออยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยขึ้นว่า "ที่คุณไม่ตอบ ฉันคิดว่า คุณคงตอบคำถามนี้ไม่ได้ เพราะคุณก็ไม่กล้ายืนยันเหมือนกัน พวกเราทุกคนที่มีชีวิตอยู่บนโลกใบนี้ไม่มีใครกล้ายืนยันหรอกว่าชีวิตที่เหลืออยู่ของตนเองจะเป็นเช่นไร แต่เรื่องนี้ไม่เป็นไร..."

ฉันแค่ขอให้คุณตอบฉันอีกคำถามหนึ่ง คราวหน้า...ฉันหมายถึงว่า... ถ้ามีคราวหน้า คุณตกอยู่ในสถานการณ์ที่ต้องเสี่ยงอันตรายถึงชีวิตหรืออาจทำให้ฉันเดือดร้อนไปด้วย คุณยังจะบอกให้ฉันไปจากคุณเพราะหวังดีกับฉันเหมือนอย่างครั้งนี้อีกไหม"

พอชายหนุ่มเกิดความลังเลไม่แน่ใจ รวากับประกายในดวงตาของเขาหม่นแสงไปด้วย

เขาเงิบกริบ

"ผมทำให้คุณผิดหวัง คุณไม่ชอบผมแล้วใช่ไหม" สุดท้ายเขาก็พูดเสียงแผ่วเบาออกไป

ซูเสวียจื้อมองเขานิ่งๆ พลังส่ายหน้า "คุณโดดเด่นกว่าใครๆ ะขนาดนั้น เป็นผู้ชายที่ยอดเยี่ยมที่สุดเท่าที่ฉันเคยเจอมาเลย แล้วฉัน

จะไม่ชอบคุณได้อย่างไรกัน ฉันชอบคุณสิ ไม่อย่างนั้นก่อนหน้านี้ฉันจะหันหลังกลับไปหาคุณครึ่งแล้วครึ่งเล่า ข้ายังขับรถทั้งคืนคนเดียวก็เพื่อรีบไปให้ทันนัดของเราหรือ"

เขามองเธอพลางทำท่าอึกๆ อักๆ

ชูเสี่ยวจื้อพูดต่อทันที "ในความคิดของฉัน ชีวิตหนึ่งของคนเราสามารถทำตามความรู้สึกชั่ววูบของหัวใจได้ อยากทำอะไรก็ทำไปเถอะ แต่อนุญาตให้ทำได้แค่ครั้งเดียว ครั้งแรกไม่เป็นไรไม่ว่าจะทำอะไรก็ตามจะขาดสติหรือไม่ยับยั้งชั่งใจขนาดไหนก็ไม่เป็นอะไร แต่ถ้ายังทำแบบเดิมซ้ำสอง นั้นเรียกว่าโง่แล้ว"

สายตาของเธอมองตรงไปที่เฮ่อฮั่นจู่ "เมื่อครู่คุณพูดไม่ผิด คุณทำให้ฉันผิดหวังจริงๆ"

"เสี่ยวจื้อ ผม..." ใบหน้าของเขาฉายแววร้อนรน

เธอตัดบทเขา "ฉันเข้าใจสถานการณ์และความรู้สึกนึกคิดของคุณในตอนนั้นดี ฉันยังรู้ด้วยว่าก่อนที่จะกลับมาเจอฉันหนทีแล้ว คุณได้พบหน้ากับจ้าวมังกรเจิ้งมาก่อน แม้ฉันเล่าให้ฟังหมดแล้ว เขาเคยห้ามไม่ให้คุณรักกับฉัน ถ้ามองจากในมุมของคุณ คุณไม่ผิดเลยสักนิด แต่ว่า... เฮ่อฮั่นจู่ คุณทำให้ฉันผิดหวังจริงๆ"

ชายหนุ่มดูจะตกใจอยู่บ้าง เขามองเธอ

"ถึงเรื่องที่จ้าวมังกรเจิ้งพูดจะมีผลกับคุณก็จริงอยู่ แต่คำพูดพวกนั้นของเขามีผลกับคุณมากขนาดนั้นจริงๆ หรือ เปล่าเลย! เขาแค่พูดตรงกับสิ่งที่คุณคิดอยู่ในใจมาตลอดแต่แรกต่างหากละ"

เฮ่อฮั่นจู่ นอกจากคิ่สนั้นที่คุณสารภาพรักกับฉัน ซึ่งอาจเป็นเพราะคุณกินยาลืมเขย่าขวดก็ได้ถึงเป็นฝ่ายรุกสักครั้ง ลองถามตัวคุณเองดูว่า

เวลาอื่นๆ ที่เหลือ ต่อให้เป็นคืนวันสิ้นปีที่ฉันขับรถไปหาคุณก็ตามที่
คุณเคยเผชิญหน้ากับตนเองตรงๆ เรื่องที่คุณชอบฉันบ้างไหม แล้วไม่ว่า
จะเกิดอะไรขึ้นคุณก็ยืนกรานที่จะอยู่กับฉัน คุณเคยมีความคิดอย่างนี้
บ้างหรือเปล่า"

ชายหนุ่มขยับริมฝีปากนิดหนึ่ง

เธอส่ายหน้า "คุณเปล่า! ตอนนั้นพวกเราเป็นคนรักกันแล้ว แต่
คุณไม่เคยเปิดใจกับฉันจริงๆ เลย คุณลังเลอยู่ตลอด คุณยกเหตุผลว่า
หวังดีต่อฉัน ชีตเส้นแบ่งระหว่างฉันกับคุณตั้งแต่แรก เตรียมตัดขาดกับ
ฉันทุกเมื่อ คุณรู้สึกว่าคุณเป็นลูกผู้ชาย จำเป็นต้องแบกรับความลำบาก
และอันตรายไว้คนเดียว คุณจำเป็นต้องปกป้องฉัน...ปกป้องฉันเหมือนกับ
ที่ปกป้องน้องสาวคุณ

แม่ฉันยังบอกเรื่องจดหมายที่คุณเขียนตอบจ้าวมังกรเจิ้งในตอนหลัง
ฉบับนั้นด้วย คำตอบของคุณทำให้แม่ฉันประทับใจในตัวคุณ แม้แต่จ้าวมังกรเจิ้ง
ก็น่าจะเปลี่ยนใจเหมือนกัน เขาเลิกคิดที่จะขัดขวางพวกเรา แต่บอก
ตามตรงนะ สำหรับฉันแล้วไม่ได้ซาบซึ้งใจกับจดหมายของคุณเลย
เฮ้ออันจู่! เมื่อก่อนฉันชอบคุณมาก ตอนนี้น่าจะยังชอบคุณอยู่ แต่มัน
ก็เท่านั้น ฉันคงจะอยู่ร่วมกับคุณแบบก่อนหน้านี้ไม่ได้แล้วละ"

เธอพูดจบก็วิ่งม้าจะเดินแยกไป

"เดี๋ยวก่อน" ชายหนุ่มได้สติจับปล้น

เธอหันหน้าไปมองเขา

"เสวี่ยจื้อ คุณจะไม่ให้โอกาสผมสักครั้งจริงๆ หรือ ถ้าอย่างนั้น...
หลายวันก่อน...เพราะอะไรถึงไม่ห้ามผม...ยังยอมอยู่กับผม...คุณรู้ว่า
ถ้าคุณปฏิเสธจริงๆ ผมไม่มีทางฝืนใจคุณ..." สุ่มเสียงของเขาแสนจะ

ผัดเผื่อนยามเอ๋ยประโยคนี้ออกจากปากอย่างยากเย็นในที่สุด

ซูเสวี่ยจื้อแย้มยิ้ม สายลมโชยพัดเส้นผมของเธอ "คุณพูดถึงเรื่องคืนในคืนที่ฉันตื่นเตียงกับคุณอีกนะหรือ ก็คุณเพิ่งกลับมา คงเพราะรอดตายมาอย่างฉิวเฉียดเลยอยากนอนกับฉัน ฉันก็บอกแล้วว่าตอนนี้ฉันไม่ได้เกลียดคุณสักหน่อย บรรยากาศในวันนั้นก็ไม่ว่า มันถึงเกิดขึ้นตามอารมณ์พาไป ไม่เห็นมีอะไรน่าแปลก"

เฮ่อฮั่นจู่หนึ่งซิ่งไป สีหน้าเริ่มเฉือนลงเล็กน้อย แต่จู่ๆ เขาฉุกคิดอะไรขึ้นได้เหมือนกับคนโกล้งมน้ำเห็นขอนไม้ลอยมา

"เสวี่ยจื้อ ความจริงคุณโกรธผมอยู่ถึงได้งใจพูดแบบนี้ซะใหม่ แล้วแหวนที่ผมให้คุณล่ะ! ถ้าคุณคิดอย่างนั้นจริงๆ ก่อนผมจะไป เพราะอะไรถึงไม่คืนแหวนให้ผม ทั้งที่คุณคืนได้ชัดๆ"

"การที่ฉันไม่คืนมันให้ก่อนคุณไป เพราะรู้เหตุผลของการตัดสินใจของคุณในตอนนั้น ฉันรู้จริงๆ ฉันเข้าใจจิตใจคุณได้ แล้วฉันก็แถมแจ้งตัวว่าเรื่องที่คุณจะทำต่อจากนั้นมันอันตรายมาก คุณจะเสียสมาธิไม่ได้ และฉันจะให้คุณเอาความรู้สึกด้านลบที่มาจากฉันหรือเกี่ยวกับฉันติดตัวไปด้วยตอนจากกันไม่ได้ ฉันจำเป็นต้องทำให้คุณออกเดินทางอย่างสบายใจ ไปทำงานของคุณโดยไม่พะวัพะวน ไม่เช่นนั้นถ้าเกิดเรื่องขึ้นกับคุณ ฉันคงไม่อาจให้อภัยตนเองได้ ฉันถึงไม่ได้คืนให้คุณก็เพราะเหตุผลนี้เอง"

เฮ่อฮั่นจู่หนึ่งงันไปโดยสิ้นเชิง เขามองเธอตาเขม็ง พูดอะไรไม่ออก ลักคำไปในชั่วขณะ

"ไปเถอะ กลับได้แล้วค่ะ" เธอขึ้นม้าโดยไม่รีรออีก ก่อนจะหวดแส้ไล่หลังเจ้าม้าหนุ่มเบาๆ ทีหนึ่ง

เจ้าม้านุ่มออกวิ่งไปข้างหน้า

เฮ้อฮั่นจุ่มองตามแผ่นหลังของหญิงสาวที่ทิ้งเขาไว้ที่เดิมแล้วควมม้าจากไป พลันขบกรรมแน่นกระโดดขึ้นหลังม้าหือตะบึงกวดตามไปจนทันอย่างว่องไว จากนั้นชี้แซงขึ้นหน้าก่อนจะดึงสายบังเหียนหยุดม้าขวางทางเธอไว้

ซูเสวี่ยจื้อรีบหยุดม้า เธอขมวดคิ้วนินหนึ่ง

"คุณบ้าไปแล้วหรือ ทำแบบนี้มันอันตรายมากนะรู้หรือเปล่า" เธอรวบสายบังเหียน ชี้ไปที่เจ้าม้านุ่มได้ตัวที่เริ่มใช้กับเท้าตะกุกดินอย่างไม่พอใจเพราะโดนขวางทาง

"มันชี้โมโห ถ้าเกิดวิ่งพุ่งเข้าชน..."

"ซูเสวี่ยจื้อ คุณจะเสียผมทิ้งแบบนี้ไม่ได้" เฮ้อฮั่นจุ่มัดบทหญิงสาวที่พูดตำหนิเขาอยู่

"คุณหาว่าผมไม่มีความเด็ดขาดแน่แน่ ทำให้คุณผิดหวัง แต่คุณลองถามตนเองดูซิว่าคุณใส่ใจผม อยากอยู่กับผมไปชั่วชีวิตอย่างที่คุณพูดเมื่อครู่นี้จริง ๆ หรือเปล่า"

เขาจ้องหน้าเธอเขม็ง ในดวงตาคาลัยมีไฟโตะสะคุโชนอยู่ราวๆ น้ำเสียงของเขายังแผ่งนัยตัดพ้อชัดเจนอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

เธอมองเขาอย่างพิริจ "เพราะในคืนวันส่งท้ายปีเก่าฉันบอกกับคุณว่าไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบวันพรุ่งนี้ของฉัน ตอนหลังฉันยังพูดกับน้องสาวคุณอีกว่าวันหลังถ้าเราทั้งคู่พบว่าไม่เหมาะสมกันก็เลิกกันได้ ดังนั้นเลยทำให้คุณรู้สึกว่าคุณทำอะไรตามแต่ใจ ไม่ได้จริงจังกับความสัมพันธ์ของพวกเราสองคน และฉันก็เป็นคนไร้หัวใจใช่ไหม"

เขาไม่พูดตอบ ยังคงจ้องมองเธอด้วยสีหน้าเครียดขม

ชูเสี่ยวจื้อโคลงสี่รชชะ "เฮ้ออันจู้ หากว่าคีนันฉันบอกว่าฉันชอบคุณ ชอบคุณมากเสียจนเหมือนไม่ใช่ตนเองแล้ว เพื่อผู้ชายคนหนึ่งถึงกับ พกปืนขั้บรถคนเดียวกลางดึกจากเมืองหนึ่งไปอีกเมืองหนึ่งเพียงเพราะ ต้องการรักษาสัญญากับเขา อยากอยู่กับเขา และหวังว่าความรู้สึกวันไหน ที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนนี้จะเติบโตงอกงาม วันข้างหน้าจะได้ใช้ชีวิตกับเขา ตลอดไป มันจะต้องเป็นเรื่องที่ดังามเหลือเกิน ถ้าฉันพูดแบบนี้ คุณจะ เปิดใจให้ฉัน ยอมอยู่กับฉันไหมละ

จริงอยู่ว่าฉันพูดอย่างนั้นกับหลันเสี่ยว แต่ฉันถามคุณหน่อยนะ ตอนนั้นพวกเรารู้จักอีกฝ่ายมากน้อยขนาดไหนกัน เพราะว่าแต่เวลานั้นเลย ถึงเป็นตอนนั้นก็เถอะ คุณเข้าใจฉันสักเท่าไรกันเชียะ รู้ไหมว่าฉันคิดอะไรอยู่ ในทำนองเดียวกันคุณลองถามตนเองดูว่าคุณมีเรื่องอะไรที่ปิดบังไม่ให้ฉันรู้ อีกมากแค่ไหน ตอนนั้นพวกเราเพิ่งรักกันได้ก็วันเอง อาศัยแค่ที่ว่าต่างฝ่าย ต่างถูกใจกัน ถึงได้ตกลงปลงใจกันอย่างซื่อสัตย์กับความรู้สึกตนเอง ฉันพูดแบบนี้มันผิดด้วยหรือ"

สายลมแรงกลางทุ่งกว้างพัดพาประกายไฟในดวงตาชายหนุ่ม ด้วรูปไป

"ถ้าอย่างนั้นคุณบอกผมว่าคุณคิดอย่างไรกันแน่..." เสียงพูดของเขา เริ่มแผ่ร่อยยับจน

ชูเสี่ยวจื้อนั่งเงิบครู่หนึ่ง "คุณเคยไปเรียนต่างประเทศ ต้องเคย ได้ยินคำปฏิญาณของคู่บ่าวสาวในพิธีแต่งงานแบบตะวันตกที่สัญญาว่า จะซื่อสัตย์ต่อกันทั้งในยามสุขหรือยามทุกข์ ทั้งในเวลาเจ็บไข้ได้ป่วยหรือ เวลาแข็งแรง และจะอยู่เคียงข้างกันไปตลอดชีวิต นี่ก็คือความคิดของฉัน ฉันวาดฝันให้ฝ่ายหนึ่งบอกกับอีกฝ่ายหนึ่งว่าฉันรักคุณ นอกจากความตาย

แล้ว ไม่มีสิ่งใดสามารถพรากเราจากกันได้"

เธอมองผู้ชายตรงหน้าที่ขวางทางเธออยู่พร้อมกับพูดเน้นเสียงอย่างชัดถ้อยชัดคำ

"รู้ไหมว่าเพราะอะไรฉันถึงไม่พูดออกมาง่าย ๆ เพราะว่ามันเป็นเรื่องยากเหลือเกิน จะต้องโชคดีแค่ไหนถึงจะได้พบเจอคนที่ใช่"

คุณว่าไหม เราสองคนก็ถือว่าเคยผ่านความเป็นความตายมาแล้วฉันรอคุณกลับมาอย่างปลอดภัย ส่วนคุณก็มาหาฉันแล้ว บอกว่าอยากทำตามคำสัญญาของตนเอง แต่เมื่อครู่ตอนฉันถามคุณอีกทีว่าถ้าอีกหน่อยคุณต้องตกอยู่ในสถานการณ์อันตรายและต้องเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายอย่างหนึ่งอีกครั้ง คุณจะผลักไสฉันเหมือนเดิมหรือเปล่า คุณไม่ตอบ แต่ฉันเห็นชัดเลยว่าแววตาคุณลังเล ดังนั้นคุณหวังจะให้ฉันทำอะไรละ โผล่กลับไปหาคุณโดยไม่เผื่อใจไว้สักนิด จากนั้นรอจนกว่าครวหน้าคุณอ้างเหตุผลว่าเพื่อปกป้องฉัน บอกให้ฉันไปจากคุณอีกอย่างนั้นหรือ"

เธอพลันยกมือขึ้นดึงเชือกสีแดงเส้นเล็กๆ ออกมาจากคอเสื้อ

เชือกที่คล้องคอหญิงสาวอยู่มีแหวนทองเกลี้ยงห้อยอยู่ด้านล่างเหมือนจี้สร้อยคอ เดิมทีมันผูกตัวนิ่งๆ แนบชิดติดผิวเนื้อตรงหน้าอกของเธอมาโดยตลอด

เธอออกแรงดึงทีเดียว เชือกก็ขาดสะบั้น

ฐูเสี่ยวจี้ย่นตัวไปใกล้ๆ จับมือของเขาขึ้นมาแล้วเอาแหวนวางคืนลงบนฝ่ามือเหมือนอย่างที่เราทำกับเธอตอนนั้น

"ตอนนี้ฉันคืนให้คุณอย่างสบายใจได้แล้ว หลีกทางให้ด้วยค่ะ"

เธอฮันจู่กำแหวนในอุ้งมือที่ยังมีไอร้อนจากตัวเธอติดอยู่ นั่งอยู่บนหลังม้านิ่งๆ ไม่ยอมขยับ

หัวใจของชูเสวี่ยจื่อขมวดมุ่น แต่จู่ๆ ก็คลายออกอีก เธอส่งยิ้มให้เขา พลางยกคิ้วขึ้นนิดหนึ่ง

"ทำไมหรือคะ ที่ผู้บัญชาการเฮ้อไม่หลีกทางให้ เพราะอยากรักษาความสัมพันธ์แบบเดิมกับฉันต่อหรือ"

เธอมองสำรวจเขาแวบหนึ่ง

"หลังจากนี้พวกเราจะเป็นหุ้นส่วนกันแล้ว ถ้าคุณเห็นว่ามีความจำเป็น ต้องรักษาความสัมพันธ์แบบเดิมไว้ต่อไปจริงๆ ฉันจะรับไว้พิจารณาได้ค่ะ"

เธอพูดจบแล้วดึงสายบังเหียนหันหัวม้าไปด้านข้างพร้อมกับใช้สันเท้า กระทุ้งท้องมันเบาๆ

เจ้าม้าหนุ่มที่รอคอยอยู่ด้วยความหงุดหงิดทำเสียงพืดพาดสองที ก่อนจะควบผีเท้าอ้อมผ่านข้างตัวชายหนุ่มที่ยังอยู่ที่เดิม วิ่งทะยานออกไปทันที

149

เอ่อฮั่นจู่หันตีระฆังมองตามแผ่นหลังของชูเสี่ยวจื่อที่ขี่ม้าห่างไปไกลขึ้น
ทุกที อารมณ์หดหู่ระคนสับสนทอดทิ้งเอ่อทั้นขึ้นกลางอกระดอกหนึ่ง

เขาคือคนที่ไม่สมควรหวั่นไหวและยิ่งปล่อยตัวปล่อยใจไม่ได้ ทว่า
ทั้งๆ ที่รู้เขาก็นั่นหวั่นไหวและปล่อยตัวปล่อยใจจนมีความสัมพันธ์ลึกซึ้ง
กับเธอไปแล้ว เขาทำสุดความสามารถเพื่อปกป้องเธอเพียงนั้น นี่ไม่ใช่หน้าที่
และความรับผิดชอบที่เขาควรทำหรือ

เธอบอกว่าเธอเข้าใจเขา

ในเมื่อเข้าใจ เธอก็น่าจะซาบซึ้งและปลอบปล้ำใจที่เขากลับมา
อย่างปลอดภัยสิ

แต่เมื่อครู่นี้เธอพูดว่าอะไรนะ

เธอพูดว่าเขาทำให้เธอผิดหวัง

เธอยังพูดว่าเธอวาดฝันให้เขาบอกกับเธอว่าเขารักเธอ นอกจาก

ความตายแล้ว ไม่มีสิ่งใดสามารถพรากเขากับเธอจากกันได้

เขายอมรับว่าประโยคนี้เป็นถ้อยคำที่แสนงดงามกินใจเหลือเกิน
กระนั้นสำหรับเขาแล้วถ้อยคำนี้ก็ช่างเลื่อนลอยและไกลตัวถึงเพียงนั้น
เขายืนอยู่ในโคลนตม ดังนั้นเขาจำเป็นต้องใช้สองแขนของตนเอง
ยกตัวคนในครอบครัวกับคนที่เขารักไว้ในที่สูง

แต่ตอนนี้จะให้เขาถอดเกราะที่แสดงถึงความแข็งแกร่งกล้าหาญ
ของลูกผู้ชายออก เปิดเผยด้านที่อ่อนแอซึ่งเขาไม่อยากให้ใครรู้กับเธอ
ยังจะลากเธอจากข้างบนลงมาจมปลักทั้งตัว ให้เธอเกลือกกลั้วกับความ
สกปรกโสมนทุกอย่างกับเขา หรือถึงขั้นมีอันตราบถึงชีวิต

เขาไม่เคยคิดมาก่อน แล้วก็ไม่เคยคิดไปถึงความสัมพันธ์ในลักษณะนี้
เลยสักนิด

เขาทำได้หรือ

ทำได้จริงๆ หรือไร

เมมดากลุ่มหนึ่งลอยเคลื่อนขึ้นเหนือเส้นขอบฟ้าตรงปลายทุ่ง
เมื่อลมพัดแรงเร้าก็ก่อตัวหนาขึ้นแผ่ขยายออกไป บดบังแสงสว่างจาก
ดวงอาทิตย์ไว้

เพียงครู่เดียวท้องฟ้าอันสดใสของฤดูร้อนก็มีดครึ้มลง

สายลมกระโชกแรงระลอกหนึ่งหอบใบหญ้าบนพื้นปลิวคว้าง
น้ำใต้ตัวชายหนุ่มย่ำกึกทำอย่างกระวนกระวายราวกับรับรู้อะไรได้

ชั่วประเดี๋ยวเดียวก็มีฝนเม็ดหนึ่งถูกพัดมาตามแรงลมหยุดเหมาะ
ลงบนหัวคิ้วของเธอนั่น

แพขนตาของเขาขยับไหวขึ้นลงเบาๆ ที่หนึ่งอย่างไม่รู้สีกตัว ก้มหน้า
ช้าๆ เพ่งตามองแหวนที่เธอวางลงในอุ้งมือคืนให้เขา

เขาหลับตาแล้วลืมตาขึ้น กำมือทั้งสองเข้าหากันจนแน่นพร้อมกับตะเบ็งเสียงร้องสั่งเจ้าสัตว์พาหนะคำหนึ่ง

ตอนเขากลับถึงสนามม้า เจ้าม้าหนุ่มของชูเสี่ยวจี้ก็กลับเข้าคอกเรียบร้อย ส่วนตัวเธอไม่อยู่แล้ว

คนเลี้ยงม้าบอกเธออันรู้ว่าหลังจากทั้งคู่ออกไปที่มาได้ไม่นาน พ่อบ้านของสกุลหวังก็มาหาเธอที่นั่นแล้วรออยู่ตลอด จนเธอกลับมาเมื่อครู่นี้ก็ตามเขาไปอย่างรีบเร่ง

เธออันรู้ว่าเมื่อสองวันก่อนคุณนายหวังพาหวังถึงจื่อที่เพิ่งออกจากโรงพยาบาลกลับมาที่นี้ชั่วคราวเช่นกัน

"เกิดเรื่องอะไรขึ้น" เขาเอ่ยถาม สะกดความรู้สึกกลัดกลุ้มวุ่นวายใจเหมือนมีก้อนหินกดทับตรงกลางอกเอาไว้

"คุณนายหวังอยากพบคุณชายชูขอรับ บอกว่าอาการของคุณชายหวังไม่ค่อยดีอีกแล้ว หมอที่เชิญมาตรวจก็วินิจฉัย คุณชายชูถึงได้ไปก่อนแล้วให้ผมบอกให้ท่านทราบ..."

เธออันจึงไม่รอให้คนเลี้ยงม้าพูดจบก็ลงม้าแล้วเดินฉับๆ จากไป

ตอนชูเสี่ยวจี้นั่งรถยนต์ของสกุลหวังไปถึงคฤหาสน์ของพวกเขา คุณนายหวังกำลังชะเง้อคอมองอยู่หน้าประตูห้องโถงอย่างร้อนรุ่มใจ เมื่อได้ยินคนร้องบอกว่าเธอมาถึงแล้วก็รีบออกมาพูดอะอะเสียงดัง "เสี่ยวชู เธอมาได้สักที ช่วยไปดูแลฉันหน่อย ถึงจื่อเป็นอะไรก็ไม่รู้ อยู่ดีๆ ตอนเช้าก็บอกว่าเวียนหัวทรมานมาก เรียกหมอมาก็คนก็ไม่หาย..."

ชูเสี่ยวจี้ตามคุณนายหวังไปที่ห้องของหวังถึงจื่อโดยไม่รอช้า

หวังถึงจื่อนอนตาปรืออยู่บนเตียงด้วยสีหน้าท่าทางเฉื่อยเฉื่อย สายตา

ที่ว่างเปล่าของเขาจับอยู่ที่หน้าต่างบานหนึ่งคล้ายมองดูวิหัตศน์อะไรสักอย่างข้างนอก พอหันหน้ามาเห็นเธอก็หลับตาลง

นอกจากสาวใช้กับแม่บ้านหลายคน ในห้องยังมีหมอแผนปัจจุบัน หน้าตาเคร่งเครียดอีกคน เขาเห็นชูเสี่ยวจื้อมาถึงก็ทำท่าคล้ายโล่งอก เดินเข้าไปบอกเสียงเบาๆ ว่า "หมอชู ผมตรวจร่างกายโดยทั่วไปแล้ว ทั้งอุณหภูมิ อัตราการเต้นหัวใจ และค่าความดันโลหิตอยู่ในเกณฑ์ปกติหมด ผมวินิจฉัยยังไม่ออกทันทีว่าเกิดจากสาเหตุอะไร ได้ยินว่าก่อนหน้านี้คุณเคยรักษาให้เขา ดังนั้นเชิญคุณมาน่าจะดีที่สุดครับ"

ชูเสี่ยวจื้อรับแพ้มประวัติผู้ป่วยที่หมอคนนี้นัยส่งให้มาเปิดอ่าน จากนั้นสาวเท้าเข้าไปตรวจอาการด้วยตนเอง

สัญญาณชีพทุกตัวของหวังถึงจื่อถูกปกติดีอย่างที่หมอคนนั้นบอกจริงๆ "รู้สึกไม่สบายตรงไหนครับ" ชูเสี่ยวจื้อถามขึ้น

ในตอนนี้อเองหวังถึงจื่อที่หลับตาอยู่ตลอดเมื่อครู่ถึงลืมตาขึ้นช้าๆ พูดเสียงเบาว่า "บอกไม่ถูก...มันทรมาน ไม่สบายตัว อึดอัดหายใจไม่ออก..."

เขาชี้ตรงตำแหน่งหัวใจของตนเอง น้ำเสียงของเขาคับข้องมาก "รู้สึกเหมือนโดนมีดแทง"

ชูเสี่ยวจื้อฟังเสียงหัวใจของเขาอย่างละเอียดอีกที ยังคงไม่มีอะไรผิดปกติ

คุณนายหวังที่ยืนอยู่ด้านข้างทำตาแดงๆ ถือผ้าเช็ดหน้าซับหางตา พลังพูดเสียงเครือ "เสี่ยวชู ฉันได้ยินคุณหมอชาวเยอรมันคนนั้นเคยเอ่ยถึงผลกระทบหลังบาดเจ็บที่ศีรษะอะไรสักอย่างนี้แหละ ใช่หรือไม่ว่าครั้งที่แล้วไม่ได้รักษาให้หายสนิท ถึงจื่อเลยเป็นโรคเรื้อรังแล้ว! ไม่อย่างนั้น

จู่ๆ จะไม่สบายขึ้นมาอีกได้อย่างไร...เธอต้องช่วยตรวจหาอย่างละเอียดนะ
ขอรับรองละ"

สายตาของหวังถึงจิ้มมองลอดแพขนตาที่หูลบลงครึ่งหนึ่งดูหูเสวี่ยจื้อ
ที่ใช้มือจับหูฟังทางการแพทย์แนบหน้าอกเขาฟังเสียงหัวใจอย่างตั้งอกตั้งใจ
ก่อนจะพูดขึ้นกะทันหันว่า "แม่ ตอนนี้อยู่รู้สึกดีขึ้นมากแล้ว"

คุณนายหวังเดินรีไปที่ข้างเตียง "จริงหรือ ถึงจื้อ ลูกรู้สึกดีขึ้นแล้ว
จริง? นะ ยังปวดหัวอีกไหม หายใจออกหรือเปล่า"

หวังถึงจื้อขานตอบในลำคอ

คุณนายหวังระบายลมหายใจเฮือก เธออุทานอย่างโล่งใจแล้ว
ประนมไหว้อากาศสองที

หูเสวี่ยจื้อเก็บหูฟังแล้วนั่งคิด

ช่วงขณะนี้เธอก็ไม่แน่ใจว่าอาการของหวังถึงจื้อเกิดจากอะไร

จะเป็นภาวะสมองกระทบกระเทือนภายหลังจากศึกระยะของเขาได้รับ
บาดเจ็บก่อนหน้านี้จริงๆ

หรือเป็นโรคเครียดจากบาดแผลสงครามส่งผลให้ร่างกายผิดปกติ

หรือว่าเพนิซิลลินที่สกัดจากห้องปฏิบัติการชุดแรกนี้มีปัญหาที่เธอ
ไม่รู้ เป็นตัวก่อให้เกิดอาการของเขาในตอนนี้อยู่

ถ้าเป็นสาเหตุแรก ยุคนี้ยังไม่มีเครื่องมือตรวจสอบสมองของเขาได้
คงได้แต่ฝากความหวังไว้ที่การฟื้นฟูสุขภาพอย่างค่อยเป็นค่อยไป

ถ้าเป็นการตอบสนองต่อความเครียดที่มีต้นเหตุจากปัจจัยทางจิตใจ
ก็จำเป็นต้องพูดคุยปรับเปลี่ยนความคิดอย่างทันท่วงที

แต่ถ้าเป็นสมมติฐานอย่างหลัง มันจะเป็นความรับผิดชอบของเธอ
ทั้งหมด

ยาชนิดใหม่ทีเฝ้าทำออกจากห้องปฏิบัติการโดยไม่มีมาตรฐานใดๆ ที่มีอยู่แต่เดิมให้อ้างอิงได้ ย่อมต้องมีความเสี่ยงแฝงอยู่ รวมถึงภาวะตอบสนองของแต่ละบุคคลก็ต่างกันไปโดยสิ้นเชิง

ถ้ามีปัญหาในตัวของมันเองจริงๆ ถึงจะไม่เกิดผลลัพธ์เชิงลบกับ จ้าวมังกรเจิ้ง ก็ไม่ได้หมายความว่าคนที่สองจะไม่ใช่ใครด้วย

"คุณนาย ผู้บัญชาการเฮ่อมาขอรับ" พ่อบ้านของสกุลหวังพลัน ส่งเสียงบอกจากข้างนอก

ความคิดของชูเสวี่ยจื่อถูกขัดจังหวะ เธอหันหน้าไปเห็นเฮ่ออันจู่ปรากฏตัวขึ้นที่นอกประตู

คุณนายหวังกระวีกระวาดออกไปต้อนรับเขา

ชายหนุ่มสนทนากับเธอเสียงเบาๆ อยู่นอกห้อง รู้ว่าตอนนี้หวังถึงจื่อ เป็นปกติดังเดิมก็โล่งใจ เขาเดินตามคุณนายหวังเข้ามาในห้อง

"ถึงจื่อ พี่ี่มาเยี่ยมลูกแล้ว"

เฮ่ออันจู่หยุดยืนข้างเตียง คุยส์พเพหะระกับหวังถึงจื่อสองสามคำ ก่อนจะมองไปทางชูเสวี่ยจื่อ

เธอลุกขึ้นยืนแล้วเอ่ยกับคุณนายหวัง "เรื่องอาการของคุณชายหวัง ผมกลับไปแล้วจะลองคิดดูอีกทีนะครับ ตอนนี้ให้เขาพักผ่อนมากๆ ระวังอย่าให้อารมณ์ปรวนแปรเกินไปด้วย"

"ได้ๆ" คุณนายหวังรับคำซ้ำๆ

"ถ้าอย่างนั้นผมกลับไปก่อน ถ้ามีเรื่องอะไร คุณนายค่อยตามผมมาอีกที นะครับ"

พอเธอออกจากห้อง เฮ่ออันจู่ก็กล่าวลาพร้อมกัน

คุณนายหวังตามออกไปส่งถึงนอกประตูห้องโถง ทั้งคู่ก็บอกให้ส่งถึง

ตรงนี้พอ ใจคุณนายหวังกำลังห่วงพะวงลูกชายอยู่ เธอไม่รักษามารยาทอีก บอกให้พวกเขาค่อยๆ เดินแล้วหันหลังกลับเข้าบ้าน ไม่ทันไรคุณนายหวัง ก็เห็นสาวใช้ข้างตัวลูกชายวิ่งหน้าตาตื่นออกมาอีก เธอขมวดคิ้วตั้งท่าจะ เอ็ดไล่ สาวใช้ก็รายงานเสียงดัง "คุณนาย! แะแล้วเจ้าคะ เมื่อครู่คุณชาย ไม่สบายอีกแล้ว"

คุณนายหวังอุทานคำหนึ่ง ยกชายกระบะโปรงวิ่งเข้าไปข้างใน แต่วิ่งได้สองก้าวเธอก็ฉุกคิดขึ้นได้ หันศีรษะไปจะเรียกชูเสวี่ยจื้อไว้

เธอยังไม่ทันเอ่ยปาก ชูเสวี่ยจื้อก็ย้อนกลับไปห้องของหวังถึงจื่อ ตระจอาการแบบเมื่อครู่นี้ซ้ำอีกรอบ

ผลยังคงเหมือนเดิม ร่างกายเขาปกติดี

"ขอโทษด้วยจริงๆ...ผมไม่เป็นอะไรมาก...ตอนนี้ดูเหมือนดีขึ้นบ้าง... ถ้าคุณกับพี่สี่มีธุระก็ไปกันก่อนเถอะ ไม่ต้องสนใจผม" หวังถึงจื่อมอง เสรอฮั่นจู่ที่กลับมาด้วยแวบหนึ่งก่อนพูดเสียงเบา

ชูเสวี่ยจื้อหันไปทางคุณนายหวัง "หรือว่าจะส่งเขาไปอยู่โรงพยาบาล สักเกตอาการ..."

"ผมไม่ไป! ผมไม่ตายหรอกน่า" หวังถึงจื่อปฏิเสธฉับ

"ผมเกลียดกลิ่นโรงพยาบาล! เหม็นเปื้อนที่แบบนั้นเต็มทนแล้ว" เขา พูดจบแล้วหลับตาลง

คุณนายหวังวิตกกังวลใจ เธอมองชูเสวี่ยจื้ออย่างกลืนไม่เข้าคาย ไม่ออก คิดคำนึงในใจว่าลูกชายไม่สบาย หมอคนอื่นๆ ล้วนจนปัญญา แต่พอชูเสวี่ยจื้อมาตรวจดู อาการของลูกชายก็ดีขึ้น

อีกอย่างก่อนหน้านี้ชูเสวี่ยจื้อก็เป็นคนให้ยารักษาลูกชายเธอ

ชีวิตของลูกชายสำคัญยิ่ง ตอนนี้เธอไม่สนใจอย่างอื่นแล้ว

คุณนายหวังเหลือบมองลูกชายที่หลับตานอนพักผ่อนแวบหนึ่ง ถึงเชิญชูเสวี่ยจื่อออกไปข้างนอก

"เสี่ยวชู วันนี้เธอเรียนจบแล้วใช่ไหม เธอคงไม่มีธุระสำคัญแล้ว กระมัง ถึงจื่อเป็นอย่างนี้ ฉันไม่วางใจจริงๆ ในเมื่อวันนี้ใกล้จะฝนตกแล้ว เธอก็อย่าเพิ่งกลับไปเลย พักอยู่บ้านฉันชั่วคราวได้หรือเปล่า ช่วยฉันสักครั้ง ได้ไหม ฉันขอร้องล่ะ"

คุณนายหวังตัดสินใจแน่วแน่แล้ว ไม่ว่าจะอย่างไรก็ต้องรังตัวหมอที่มีโอกาสรักษาอาการป่วยของลูกชายให้หายดีคนนี้ให้พักอยู่ที่บ้านตนเอง จะได้ตรวจอาการอย่างสะดวกทุกเวลา

"เสี่ยวชู เธอต้องช่วยฉันนะ ก่อนหน้านี้อเธอเป็นคนรักษาโรคให้ถึงจื่อ หมอคนเมื่อครู่ก็บอกแล้วว่าให้เธอรักษาต่อจะดีที่สุด ถ้าเธอไม่ดูดำดูดี เกิดลูกชายฉันเป็นอะไรไปอีก..."

คุณนายหวังจับมือชูเสวี่ยจื่อไว้นแน่นพลางพรวดวิ่งวนอยู่ พลันนึกขึ้นได้ว่าชูเสวี่ยจื่อกับเฮ่อฮั่นจู่เป็นญาติกัน เธอจึงรีบหันไปทางชายหนุ่มที่ตามเข้ามา

"เฮียนเฉียว เธอว่าจริงไหม เธอช่วยป้าถามเสี่ยวชูว่าเขาต้องการอะไรบ้าง ป้าจะส่งให้คนไปเอามาให้เดี๋ยวนี้เลย จริงสิ ยังมีค่ารักษาอีกอย่างเท่าไรเท่ากัน!"

เฮ่อฮั่นจู่หันหน้าไปมองหวังถึงจื่อที่ดูท่าว่าจะหลับไปแล้วในห้อง ค่อยมองไปทางชูเสวี่ยจื่ออีกที นุ้ยไปบอกให้เธอตามเขามา

ชูเสวี่ยจื่อเดินตามเขาไปหลายก้าวแล้วหยุดฝีเท้า

"ตกลงว่าถึงจื่อเป็นอะไรกันแน่" เขากะระชิบถามด้วยน้ำเสียงห่วงใย เต็มเปี่ยม

เธอเอ่ยตอบ "เท่าที่ตรวจอาการเบื้องต้น ค่าทุกอย่างเป็นปกติดี ส่วนสาเหตุที่แท้จริงคืออะไร ฉันยังยืนยันไม่ได้ทันทีเหมือนกัน"

เขาซึ่งใจเล็กน้อยแล้วลดเสียงเบาลงอีก "การสูบบุหรี่ที่ถึงจ๊อเข้าร่วมด้วย สถานการณ์รุนแรงมาก มันน่าจะฝังใจเขาไม่น้อย ตอนนั้นเขาไม่อยากไปโรงพยาบาลก็เป็นเรื่องที่เขาใจกันได้ เขาไม่ได้ตั้งใจตั้งแง่กับคุณจริงๆ คุณอย่าถือโทษ..."

ซูเสี่ยวจ๊อเห็นท่าทางที่เขาเป็นห่วงเป็นใยหวังถึงจ๊อ ซ้ำยังเพียรพยายามพูดอธิบายกับเธอแทนอีกฝ่ายแล้ว เธอก็ใจอ่อนยวบ

เธอก็อยากให้หวังถึงจ๊อหายดีโดยไวเช่นกัน ผู้ชายคนนี้จะได้ไม่ต้องกังวลเรื่องนี้อีก

ดูจากอาการของหวังถึงจ๊อในเวลานี้ ถ้าเป็นสาเหตุแรกหรือสาเหตุที่สามตามการคาดเดาของเธอ ควรจะส่งเข้าโรงพยาบาลเฝ้าดูอาการเป็นธรรมดา

แต่เขาแสดงท่าทางต่อต้านอย่างนี้ หากว่าเกิดจากการตอบสนองต่อความเครียด บังคับให้ไปโรงพยาบาลก็ไม่เหมาะ

เธอสบตากับคนตรงหน้าแล้วตัดสินใจได้อย่างรวดเร็ว "ฉันรู้แล้ว คุณวางใจได้ ฉันจะอยู่ที่นี้คอยดูแลและสังเกตอาการก่อน ถ้าพบว่าอาการหนักขึ้นค่อยส่งเข้าโรงพยาบาล"

เขาพูดอย่างซึ่งใจ "แบบนี้ก็ได้ ลำบากคุณหน่อยนะ"

"ฉันทำตามหน้าที่ค่ะ"

เขาเดินไปหาคุณนายหวังที่รออยู่ด้านข้าง บอกกล่าวให้รับรู้ถึงการตัดสินใจของเธอ

"คุณป้าสบายใจเถอะครับ ความจริงผมไม่ต้องพูด เสี่ยวซูก็รู้ว่า

ควรแก้ปัญหาอย่างไร เขาเป็นหมอมืออาชีพที่มีความรับผิดชอบสูง เขา
รู้ว่าทำแบบไหนถึงเป็นผลดีกับถึงจื่อมากกว่า"

"ดี ๆ" คุณนายหวังรับคำซ้ำๆ อย่างซาบซึ้งใจเหลือหลาย "ป่าจะให้
คนไปจัดห้องพักให้เสียขวัญเดียวนี้"

คุณนายหวังเรียกแม่บ้านมาสั่งงาน ยังถามว่าซู่เสวี่จื่ออยากได้
อะไรบ้าง

เฮ้อฮั่นจู่อยู่ด้านข้างเงียบๆ มองดูเธอพูดกับคุณนายหวัง เขารอจน
พวกเธอคุยกันจบแล้ว ค่อยเอ่ยปากขอให้คุณนายหวังไปทำงานของตนเอง
ตามสบาย ไม่ต้องอยู่ต้อนรับเขา พอคุณนายหวังผละไปอย่างรีบร้อน
เขาถึงก้าวขาเดินเอื่อยๆ ไปตรงหน้าเธอ

"ถ้าอย่างนั้น...ผมควรกลับได้แล้ว"

หญิงสาวส่งเสียงตอบในลำคอ

"หลายวันนี้ผมจะอยู่ทางนี้ คุณมีธุระ gì ไตรศัฟท์หาผมได้ที่ทั้งที่
กองบัญชาการหรือที่บ้าน หรือว่าจะติดต่อติงซุนชานก็ได้"

ซู่เสวี่จื่อทำเสียงอ้ออตอบเหมือนเดิม

ต่อจากนั้นเขาก็ยังไม่กลับไป

ทั้งคู่ต่างนั่งเงียบ

เฮ้อฮั่นจู่ได้ว่าขณะนี้เธอคิดอะไรอยู่

เขาเดาว่าเธอก็น่าจะรู้ว่าเธอคิดอะไรอยู่เช่นกัน

กระนั้นเขาไม่รู้ว่าตนเองควรพูดอะไรดี

มือข้างหนึ่งของชายหนุ่มล้วงกระเป๋ากางเกง เขาเอาปลายนิ้วสัมผัส
ของแข็งๆ ขึ้นหนึ่งอย่างไร้สัมผัสนิ่ง

ในเมืองฝนตกซ้ำกว่าชานเมือง สายฝนเพิ่งพริ้วลงมาในเวลา

แว่วเสียงเปาะเปาะไกลๆ ราวกับโปรยเมล็ดถั่วดังไกลเข้ามาทุกทีจนกลายเป็นเสียงซู่ซ่าๆ อยู่ข้างหูไม่ขาดสาย

"เรื่องวันนี้...สิ่งที่คุณพูด...ผมจะคิดดู..."

ท่ามกลางเสียงฝนเทกระหน่ำ ชายหนุ่มเอ่ยบอกเธอเสียงแผ่วเบาที่สุดในที่สุด

เฮ้อฮั่นจู้รู้สึกคล้ายมีอีกคนอยู่ข้างหลัง เขาเหลียวขวับไปเห็นห้วงถึงจื่อออกมาตอนไหนก็สุดรู้

ห้วงถึงจื่อยืนฟังกรอบประตูด้วยท่าทางเฉื่อยชา เขาหันหน้ามาทางนี้ดวงตาทั้งคู่จับจ้องมองมาพร้อมรอยยิ้มน้อยๆ "พี่สี่ ผมได้ยินพอบ้านบอกว่าตอนเขาไปหาหมอซู พวกพี่ไปที่สนามม้ากัน คงมีธุระกระมังครับผมไม่ดีเอง ชัดจังหว่าพวกพี่..." เขาตำหนิตนเอง

"ไม่เป็นไร สุขภาพของเธอสำคัญกว่า" เฮ้อฮั่นจู้รีบพูดปลอบเขาให้สบายใจ "พักผ่อนมากๆ ทำตามคำสั่งของหมอซูด้วยล่ะ"

"พี่สี่ไม่ต้องห่วง ผมจะเชื่อฟังคำสั่งของเขาค่ะ" ห้วงถึงจื่อชายตามองซูเสวี่ยจื่อแวบหนึ่ง เขารับคำพร้อมรอยยิ้มน้อยๆ ดังเก่า

เฮ้อฮั่นจู้มยิ้มพยักหน้า เขาหันหน้าเพ่งตามองซูเสวี่ยจื่อที่นั่งเงิบอยู่ชั่วอึดใจ ก่อนรับร่มจากมือสาวใช้คนหนึ่งของสกุลหวัง กางร่มย่ำเท้าเดินจากไปตามพื้นที่มีน้ำฝนเจิ่งนองมากขึ้นเรื่อยๆ

ชายหนุ่มกลับถึงคฤหาสน์สกุลเฮ้อแล้วไปที่ห้องหนังสือ เขานั่งลงบนเก้าอี้เอนหลังฟังพนัก เสียงกริ่งแหลมสูงของโทรศัพท์บนโต๊ะก็ดังขึ้น

"เยียนเฉียว ลุงรู้เรื่องที่เธอล่วงเกินสกุลเจาแล้วนะ ลุงอยากบอกเธอสักคำว่าตอนนี่เธอไม่จำเป็นต้องกังวลใจแต่อย่างใด แล้วก็ไม่ต้องทำอะไรทั้งสิ้น แค่รออย่างสบายใจเท่านั้นเป็นพอ อีกไม่นานลุงคิดว่าลุงก็กลับไป

ได้แล้ว"

เสียงพูดเป็นจังหวะจะโคนของหวังเซี่ยวคุดังอยู่ที่ข้างใบหู

ดอชยาบ

150

ณ ห้องหนังสือทางปีกตะวันตกของทำเนียบประธานาธิบดี เจาเจาหลี่ ถูกเลขาฯ ของพ่อเขาขวางไว้ไม่ให้เข้าไป เขาคอยอยู่นอกห้องมาเป็นเวลานานแล้ว

คนที่รอพบท่านประธานาธิบดีไม่ได้มีเขาคนเดียว ตั้งแต่เมื่อเช้า คนที่นัดเข้าพบท่านประธานาธิบดีตามกำหนดการเดิมต่างมาถึงที่ตึกซึ่งประดับตกแต่งภายในแบบยุโรปอย่างวิจิตรหรูหราหลังนี้กลุ่มแล้วกลุ่มเล่า ไม่ขาดสาย ขณะนี้ทั้งหมดรอคอยอยู่ในโถงด้านหน้า

ทว่าเจาเจาหลี่ต่างจากคนที่อยู่ข้างนอกพวกนั้น คนเหล่านั้นยังรอได้ ถึงอย่างไรก็มีงานราชการประจำวันที่ต้องหาหรือไม่จบไม่สิ้นอยู่แล้ว ไม่ว่ากระทรวงไหนๆ ก็บอกว่างานของตนเองเร่งด่วน กำลังรอให้ท่านประธานาธิบดีลงนามสั่งการและแก้ปัญหาโดยเร็วที่สุด แต่จริงๆ แล้วก็แค่เรื่องเดิมๆ พวกนั้น หากเลื่อนไปก่อน พักก็ไม่ถล่มลงมา

ส่วนเขาเจาหลี่มีเรื่องเร่งด่วนจริงๆ จะบอกว่าไพลนกันก็ไม่เกินจริงเลย เพราะคณะทำงานที่เขาตั้งขึ้นเองและอยู่ภายใต้การควบคุมบงการของเขาโดยมีเป้าหมายที่การประชุมรัฐสภาเป็นหลักกำลังรอคำสั่งขั้นต่อไปจากเขาอยู่ แต่หลังจากพ่อของเขากลับมาจากข้างนอกเมื่อคืนก็เก็บตัวอยู่ในห้องตลอด อีกไม่ถึงสองวันการประชุมรัฐสภาครั้งสำคัญก็จะถูกจัดขึ้น

เขาเหลือเวลาอีกไม่เท่าไรแล้ว

"คุณพ่อฉันทำอะไรอยู่ในนั้นกันแน่ ไม่ได้ ฉันต้องพบท่านให้ได้เดี๋ยวนี้"

เขาเจาหลี่อดรนทนไม่ไหวในที่สุด เขาผุดลุกขึ้นจากเก้าอี้ซุกทองสัมฤทธิ์ลายฉลุสไตล์บาโรคที่ตั้งไว้ให้แขกนั่งรอข้างนอก สวาท่ำปรวดๆ เดินไปที่ประตูบานใหญ่ของห้องหนังสือ

"คุณชายครับๆ อย่าเพิ่งใจร้อน ท่านประธานาธิบดีสั่งกำชับไว้จริงๆ ว่าไม่พบใครทั้งนั้น..." เลขาฯ รีบตามไปห้าม

"ถอยไป ฉันมีเรื่องด่วนและสำคัญมาก ถ้าไม่ทันการณ์ แกร็บผิตชอบ 'ไหวไหม' เขาเจาหลี่ผล็กเลขาฯ ออกแล้วถลันไปตรงหน้าห้องหนังสือ ยกมือจะเคาะประตู ประตูที่ปิดสนิทบานนั้นพลันเปิดออกซ้าๆ จากทางด้านใน

ท่านประธานาธิบดีปรากฏตัวขึ้นที่หลังประตู ใบหน้าของท่านหมองคล้ำ ดวงตามีเส้นเลือดฝอยแผ่อยู่ทั่ว ดูท่าทางคล้ายไม่ได้นอนมาทั้งคืน

"คุณพ่อ! คุณพ่อออกมาได้สักที" เขาเจาหลี่พูดเสียงดัง

เลขาฯ ลูกหลงโค้งคำนับคนในห้อง "ท่านประธานาธิบดี คุณชาย..."

ท่านประธานาธิบดีโบกมือไปมา จากนั้นหมุนตัวเดินเข้าข้างใน
กลับไปทรุดกายลงนั่งบนเก้าอี้ซ้ำๆ

เฉาเจาหลี่ตามเข้าไป เขาปิดประตูแล้วเดินฉับๆ ไปหยุดยืนข้างโต๊ะ
เบื้องหน้าท่าน พูดยาวร้อนรุ่มใจว่า "คุณพ่อ เกิดอะไรขึ้นครับ ผมได้ข่าว
มาแล้ว เพราะอะไรถึงปล่อยเฮ้ออันจู่ไปแบบนี้ วันนั้นเขาประกาศตัว
เป็นศัตรูที่กองบัญชาการทหารสูงสุด ทำให้ผมเสียแผนไม่ว่า ยังไม่เห็นแก่
หน้าคุณพ่อสักนิด! เหตุใดคุณพ่อต้องกลัวเขา เหตุใดไม่ใช้คนญี่ปุ่น
ที่เป็นเบี้ยในมืออยู่แล้วกดดันเขาล่ะครับ ไม่สำคัญว่าเรื่องเรือรบจะเป็น
ฝีมือเขาหรือเปล่า ขอแค่พวกเรารอว่าไช้ก็คือไช้! ใครใช้ให้มันบังเอิญ
ขนาดนั้น พอรู้เหตุต่ำลงเรือรบนั่นไป เรือก็ระเบิดพอดี เขากล้าไม่เชื่อฟัง
เรา ก็เท่ากับรบนหาที่ตายเอง"

ท่านประธานาธิบดีไม่พูดอะไร ดวงตาทั้งคู่จ้องมองลูกชายนิ่งๆ

เฉาเจาหลี่เริ่มรู้สึกได้ว่าบรรยากาศไม่ค่อยเข้าที่ในที่สุด เขาจะล้า
ละลังเล็กน้อย "คุณพ่อ ทำไมมองผมแบบนี้ครับ"

ท่านประธานาธิบดีไม่แสดงสีหน้าใดๆ เปล่งเสียงลอดออกจากปาก
สามคำ "แกมานี่"

เฉาเจาหลี่เดินเข้าไปหา

"เข้ามาใกล้ๆ"

เฉาเจาหลี่ไม่เข้าใจแต่ยังคงทำตามคำบอก เดินเข้าไปหยุดยืนใกล้ๆ
พ่อของเขา

"คุณพ่อ ตกลงคุณพ่อหมายความว่าอะไร..." เขาโน้มตัวไปถามอีก
เสียงเพียะดังกังวานขึ้น

เขาพูดไม่ทันจบ ท่านประธานาธิบดีก็เงื้อมมือตบหน้าเขาขาดหนึ่ง

สุดแรง

แรงตบจากฝ่ามือหนักหน่วงเสียจนเฉาเฉาเหลือหน้าหัน ยังทิ้งรอยนิ้วมือสีแดงจางหลายรอยไว้บนแก้ม

เฉาเฉาเหลือกุ่มแก้มที่เจ็บซาเพราะโดนตบอย่างรุนแรงไปชั่วขณะ

"คุณพ่อ เพราะอะไรถึงตบหน้าผม" เขาฉุนโกรธขึ้นมา

"เพราะอะไรถึงตบแกหรือ!" ท่านประธานาธิบดีตบโต๊ะบึงใหญ่พร้อมกับลุกขึ้นยืน "ฉันถามแกหน่อยสิ คดีโรงงานผลิตยาตงย่าผลิตยาเสพติดที่ฉาวโฉ่จนรู้จักไปทั่วประเทศเมื่อปีที่แล้ว คนที่หนูนหลังสกุลกู๋คือแกจริง ๆ ไช่ไหม"

เฉาเฉาเหลือตะลึงงัน สายตาของเขาทอแวแตกตื่นวูบหนึ่งก่อนจะกลับเป็นปกติอย่างรวดเร็ว

"คุณพ่อ ฟังผมก่อนนะครับ ก่อนหน้านี้ผมเคยอธิบายกับคุณพ่อไปแล้วไม่ใช่หรือ ตอนแรกผมนึกว่าเป็นการลงทุนทั่วไปจริงๆ ผมโดนหลอกเหมือนกัน ตอนหลังพอรู้ว่าไม่ใช่ ผมก็ถอนตัวออกมา เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับผม..."

"อย่ามาแก้ตัว! ถึงขั้นนี้แล้วแกยังจะเฉ่เฉ่อีก! ไช่แกหรือเปล่า ตอบฉันมา!" ท่านประธานาธิบดีวาดเสียงกราดเกรี้ยวด้วยใบหน้ามึงมึง

เฉาเฉาเหลืออีกอันติดหนึ่งก่อนพูดกลับล่า "ไช่ ผมเอง แต่คุณพ่อวางใจได้หลังจากปีก่อนเกิดเรื่องขึ้น ผมก็กำจัดร่องรอยที่จะสาวมาถึงตัวจนหมดเกลี้ยงแล้ว เรื่องนี้ไม่ทำให้คุณพ่อเดือดร้อนไปด้วยเด็ดขาดครับ..."

"แกมันโง่แล้วยังอวดเก่งอีก" ท่านประธานาธิบดียกนิ้วชี้หน้าลูกชาย

"แกนี่กว่าแกกำจัดหมดเกลี้ยงแล้วหรือ ไม่อยากให้อะไรรู้ก็อย่าทำ! ฉันจะบอกให้นะ สมมุติบัญชีเงินทุนลับระหว่างแกกับโรงงานผลิตยานั้น

อยู่ในมือเฮ้อฮั่นจู๋แล้ว เมื่อครู่ถามถามฉันไม่ใช่หรือว่าทำไมฉันไม่กล้า
แต่ต้องเขา ก็เพราะไอ้วีรกรรมที่แกก่อเอาไว้ละสิ ไหนแกล้งบอกฉันทีช
ว่าตอนนี้ฉันจะต้องเขาอย่างไร ถ้าเกิดเขาเอาหลักฐานในมือไปแฉ
จนคนทั้งประเทศรู้กันหมดว่าลูกชายฉันคือผู้อยู่เบื้องหลังโรงงานผลิตยา
ตงย่านั้น แกจะให้ฉันตอบคนอื่นอย่างไร ฉันจะปฏิเสธว่าไม่เกี่ยวข้อง
อย่างไร กลัวแต่ว่าจะเดินออกจากประตูทำเนียบประธานาธิบดีก็ยังไม่
ไม่ได้เลย คงต้องผูกคอตายอยู่ในนี้แล้ว"

สีหน้าของเฉาเจาเหล่เปลี่ยนเป็นตลกโຈระคนหวาดกลัวกะทันหัน
"เป็นไปได้! เขาจะมีสมุดบัญชีแบบนั้นอยู่ในมือได้อย่างไร ปกติมันเป็น
บัญชีที่ทำเองส่วนตัว หลังเกิดเรื่องขึ้นตอนนั้นผมก็ตัดไฟแต่ต้นลมทันทีที่
ปิดปากพยานทุกคน แฉสมุดบัญชีทั้งหมด คนสกุลกู่ไม่กล้าทำสำเนา
เก็บไว้โดยไม่บอกผมเด็ดขาด..."

"แกคิดไปเองคนเดียววะสิ! เมื่อวานฉันไปหาเฮ้อฮั่นจู๋ เขาหยิบ
ออกมาให้ดู ฉันเห็นชัดกับตา ตอนนั้นแกคงรู้แล้วสินะว่าเพราะอะไรเขาถึงมี
ความมั่นใจที่จะฆ่าลูंहงต้าแล้วยังไม่ลงชื่ออีก เขาเตรียมการไว้แต่แรก
หมดแล้ว ภาษิตที่ว่ามือไม่พาย เอาเท้าราน้ำก็หมายถึงเจ้าโง่แบบแกนี่เอง
พวกไม่มีวิสัยทัศน์! เพื่อเงินเล็กๆ น้อยๆ แกเกือบทำให้ฉันเดือดร้อนแล้ว
รู้หรือเปล่า!" ท่านประธานาธิบดีเดือดดาลสุดระยับ คว่ำตราประทับทองแดง
บนโต๊ะขว้างใส่ลูกชาย

ตราประทับพุ่งมากระแทกหน้าผากของเฉาเจาเหล่จนแตกเป็นแผล
เลือดไหลออกมาทันใด เขาหน้าซีดเผือดด้วยความเจ็บแทบทนไม่ไหว
แต่ยังพูดได้กลับอย่างกล้ากลืนความโกรธไว้ไม่ได้ในชั่วขณะ "คุณพ่อ
ที่คุณพ่อตำหนิผมก็ไม่ผิดหรอก เพราะเรื่องนี้ผมเกือบก่อปัญหาให้คุณพ่อ

จริง ๆ ผมคิดไม่ถึงว่าเฮ้อฮั่นจู่จะมีไม้เด็ดแบบนี้อยู่อีก แต่ผมไม่มีทางเลือกเหมือนกัน ผมต้องทำงานให้คุณพ่อ การทำงานต้องใช้คน จะใช้คนก็ต้องจ่ายเงิน ไม่มีเงินแล้วผมจะทำงานให้คุณพ่อได้อย่างไรครับ"

ท่านประธานาธิบดีแค้นเสียงยะ "ดี...นี่แกโยนความผิดให้ฉันหรือตะแบงเก่งนักนะ"

เงาเงาหลี่เห็นพ่อของเขาดูเหมือนจะบรรเทาความโกรธลงบ้าง ตัวเขาเองก็ค่อย ๆ สงบอารมณ์ได้เช่นกัน จึงล้วงผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดหน้าผากที่ยังมีเลือดไหลซึมอยู่

"อีกอย่างผมไม่เชื่อว่าคุณพ่อจะไม่รู้เรื่องโรงงานผลิตยาเลยสักนิด ก่อนหน้านี้คุณพ่อเคยสงสัยผมอยู่ซักระยะ แต่ไม่ได้สืบสาวราวเรื่องต่อ ผมรู้ว่าคุณพ่อก็มีความจำเป็นบังคับ สาธารณรัฐนี้มันพอนพะไปถึงแก่นในแล้ว อาศัยกำลังของคุณพ่อคนเดียวจะปราบยาเสพติดให้หมดไปได้อย่างไร จะโทษก็ต้องโทษคนที่เป็นปรักับกับคุณพ่อพวกนั้น ถึงผมไม่รับเงินจากโรงงานผลิตยา ก็ต้องมีคนอื่นรับอยู่ดี เราสองคนพ่อลูกต้องเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันไว้เนะครับ ตอนนี้เรื่องแดงออกมาแล้ว คุณพ่อฆ่าผมให้ตายก็ไม่ได้ประโยชน์อะไรขึ้นมา คุณพ่อใจเย็น ๆ นะครับ ในเมื่อเฮ้อฮั่นจู่เอาหลักฐานให้คุณพ่อดู แสดงว่าทางเขาคงไม่ถึงขั้นแตกหักกับเรา เราก็พักเรื่องนี้ไว้ก่อน วันหลังค่อยว่ากันอีกที ส่วนเรื่องสำคัญที่สุดคือการประชุมรัฐสภาวันมะรืนนี้ต่างหากครับ พวกเราเตรียมการมาตั้งนานกว่าจะได้พรรคพวกของหวังเซียวคุนกับลู่หงต้าไปได้หมดในที่สุด ก็เพื่อรอวันนี้ ผมอยากถามคุณพ่อว่าจะลงประกาศแถลงการณ์วันนี้เลยไหมครับ ถ้าไม่ลงอีกจะไม่ทันการณ์แล้ว"

"ไม่ต้องลงแล้ว!" ท่านประธานาธิบดีเอ่ยตัดบท

เฉาเจาหลี่จึงขึ้นไป "เพราะอะไรครับ ถึงไม่มีลายมือชื่อกับลายนิ้วมือของเฮ้ออันจู่อยู่บนนั้น แต่ยังมีของบุคคลสำคัญมีชื่อเสียงจากทุกแวดวงในสังคม จะอย่างไรก็ดีดีกว่าไม่ลง..."

ท่านประธานาธิบดีขมวดคิ้วมุ่น "ก่อนหน้านี้คนภายนอกต่างจับตามองจิ้งพื้สื่อกับเฮ้ออันจู่อยู่ ตอนนี้นั้นคนหนึ่งไม่ออกความเห็น คนหนึ่งไม่ลงชื่อ ถ้าไ้ไปที่แกทำขึ้นนี้ไม่มีลายมือชื่อของคนที่มีความสำคัญมากพอ อย่าลงประกาศจะดีกว่า ลงไปแล้วจะกลายเป็นเรื่องตลกให้พวกที่รอกจิมตีฉันทอยู่ได้หัวเราะเยาะฉันมากขึ้น"

เฉาเจาหลี่ซึ่งใจครุ่นหนึ่งถึงพยักหน้ากล่าว "ได้ครับ ก็ทำตามความประสงค์ของคุณพ่อ ถ้าอย่างนั้นก็จับตาดูการประชุมรัฐสภาวันมะรืนอย่างใกล้ชิด คุณพ่อวางใจได้ ผมวิงเด่นติดต่อกับคนนอกคนในไว้หมดแล้ว คะแนแนเสียงสองในสามไม่มีปัญหาครับ!"

ใบหน้าของท่านประธานาธิบดีฉายแววเคร่งเครียด แววตาสั้นไหวไม่มั่นใจ ท่านไม่บริปากพูดสักที

เฉาเจาหลี่ร้อนใจขึ้นมาทันที "คุณพ่อคิดอะไรอยู่หรือครับ ตอนนี้ไม่เพียงมีคนในประเทศที่สนับสนุนคุณพ่ออยู่มากมาย บรรดามิตรประเทศทั้งหลายก็เห็นชอบด้วย คุณพ่อจะมาลังเลใจในเวลาแบบนี้ไม่ได้นะครับ"

ท่านประธานาธิบดีเดินไปยืนนิ่งที่ริมหน้าต่างเนิ่นนาน ถึงยกแขนขึ้นช้าๆ โบกมือทีหนึ่ง "เอาเถอะ แยกไปทำลายเอกสารนั้นทิ้งซะเดี๋ยวนี้เลย จะได้ไม่ถูกคนชี้หน้าครหาได้ในวันหลัง"

เฉาเจาหลี่พลันโล่งอก เขาโค้งคำนับขานรับแล้วจะออกจากห้องทว่าจู่ๆ กลับมีเสียงเคาะประตูที่รูดังขึ้นจากนอกห้อง เขาเดินไปเปิดประตู เห็นเลขาฯ ถือหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งในมือเข้ามาอย่างเร่งร้อน

"ท่านประธานาธิบดี คุณชายเจา แยกแล้วครับ เกิดเรื่องขึ้นแล้ว!"

เลขาฯ ชี้ที่ข่าวหนึ่งบนหนังสือพิมพ์ "พวกท่านอ่านดูสิครับ"

เจาเจาหลี่รับหนังสือพิมพ์ที่เลขาฯ ยื่นส่งให้มากกว่าดสายตาอ่าน ผาดๆ แล้วนั่งชิงไปทันควัน

มันเป็นหนังสือพิมพ์ระดับกลางที่มียอดขายไม่สูงนักเจ้าหนึ่ง ด้วยเหตุนี้เมื่อเข้าเจาเจาหลี่ถึงไม่ได้สนใจ

หนังสือพิมพ์ตีพิมพ์ข่าวเรื่องหนึ่ง อ้างว่ามีคนวงในเปิดเผยว่า คุณชายใหญ่สกุลเจาหมายมั่นปั้นมือให้บิดาได้ดำรงตำแหน่งตลอดชีพ ใ้ทุกวิถีทางไม่ว่าติดสินบนหรือข่มขู่ นอกจากจะบงการคณะรัฐมนตรี และทำข้อตกลงแลกเปลี่ยนลับๆ กับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแล้ว วันก่อนยังจัดประชุมลับที่กองบัญชาการทหารสูงสุด ขอให้คนหลายคน ร่วมลงนามในเอกสารที่เรียกว่าหนังสือฎีกาสันับสนุนด้วยความสมัครใจ ฉบับหนึ่ง

ในข่าวยังบอกอีกว่ามีทหารหนุ่มตัวแทนเข้าร่วมประชุมนายหนึ่ง ปฏิเสธและเดินออกจากที่ประชุมทันที

แม้ไม่ได้ระบุชื่อเสียงเรียงนาม แต่อ่านจากคำบรรยายก็เดาได้ไม่ยาก ว่าน่าจะหมายถึงเฮ้ออันจู่

ไม่เพียงเท่านี้หนังสือพิมพ์ฉบับนี้ยังลงเนื้อหาของหนังสือฎีกาตาม ต้นฉบับทุกคำแบบไม่มีตกหล่นแนบไว้ข้างท้ายอีกด้วย

ท่านประธานาธิบดีรับหนังสือพิมพ์มาอ่านจบแล้วหน้าถอดสีไป ถนัดตา "เกิดอะไรขึ้น เหตุใดเอกสารถึงไปโผล่ในหนังสือพิมพ์ได้"

เจาเจาหลี่ตั้งตัวตืดแล้วทั้งตกใจทั้งหัวเสีย "ใครปล่อยออกไป เป็นใคร"

เลขาฯ มีสีหน้าตื่นกลัว "ผมก็ไม่ทราบครับ"

"เรียกพันอยู่หมินมา! เรียกเขามาที่นี่เดี๋ยวนี้"

ผ่านไปครึ่งหนึ่งพันอยู่หมินมาถึงอย่างเร่งรีบก็เจอเจาเจาหลี่เอ็ดตะไรใส่
เขาดั่งสติเล็กน้อยก่อนพูดอธิบาย "เป็นไปไม่ได้ เอกสารนี้มีตัวจริง
ฉบับเดียว หลังจากการประชุมที่กองบัญชาการทหารสูงสุดวันนั้นผมก็
เก็บขึ้นแล้ว มันจะหลุดออกไปตอนนี้อย่างไรกัน"

"หรือว่าจะเป็นเฮ้อฮั่นจู เขาเป็นคนเปิดโปงหรือเปล่า"

"ไม่มีทางเป็นเขา! เนื้อหาเอกสารไม่ได้สั้นๆ วันนั้นวนส่งต่อกัน
รอบเดียว ทุกคนแค่อ่านผ่านๆ ส่วนเขาเปิดไม่ถึงแผ่นสุดท้ายก็ฉลักออก
ผมเห็นกับตา ไม่ใช่เขาหรอก"

"ไม่ใช่เขาแล้วยังมีใครอีก หรือจะมีคนในหมู่พวกเราที่เคยได้รับ
เอกสารผ่านมือเป็นหนอนบ่อนไส้ ใครกัน จะเป็นใครได้นะ"

พันอยู่หมินดูใจขึ้นได้ "จางอู้จิว? หรือว่าจะเป็นเขา ตอนร่างเอกสาร
ฉบับนี้ผมเคยปรึกษากับเขา ยังเอาให้เขาอ่านด้วย นอกจากเขาแล้ว
ผมก็คิดไม่ออกว่ายังมีใครอีก"

เจาเจาหลี่แจ่มแจ้งในบัดดล เขาหันไปมองท่านประธานาธิบดี "มิน่า
เขาถึงไม่เข้าร่วมการประชุมสำคัญครั้งนี้ พักก่อนเขาเดินทางไปที่อื่น อ้างว่า
จะสะสางงานที่ค้างคาหลังจบสงคราม ต้องเป็นเขาแน่ พวกकिनบนเรือน
ชั้นบนหลังคา เขากลายเป็นสุนัขรับใช้หวังเสี่ยวคุนไปแล้ว"

ท่านประธานาธิบดีเบิกตากว้าง ชี้ไปที่โทรศัพท์ "โทร...โทรไปหาเขา..."

เลขาฯ หยิบหูโทรศัพท์ต่อสายออกไป พอมีคนรับสายในที่สุด เขา
พูดได้สองคำก็หันหน้ามาซ้ำๆ "ท่านประธานาธิบดีครับ ทางนั้นบอกว่า
หลายวันก่อนเสนาธิการจางหักโหมทำงานหนักจนร่างกายทนไม่ไหว

ล้มป่วยอยู่ สองสามวันนี้ลาไปพักผ่อน พวกเขาก็ติดต่อไม่ได้..."

มือของท่านประธานาธิบดีสั่นระริก "ดี! ดี! แต่ละคน...หักหลังฉัน
กันหมด..."

ชั่วครู่ใหญ่ของท่านประธานาธิบดีพูดประโยคนี้อดไรฟันจู่ๆ ก็
ตาเหลือกหงายหลังล้มตึงลงกับพื้น

"คุณพ่อ!"

"ท่านประธานาธิบดี!"

ทุกคนถลันเข้าไปหมด พาให้ในห้องหนังสือตกอยู่ในความโกลาหล
ชว้นก่อให้เกิดกระแสพิภพจักรวาลนั้นหวั่นไหวประหนึ่งคลื่นยักษ์
ถล่ม ประชาชนประณามเหยียดหยาม ไม่เพียงทำให้ผู้เกี่ยวข้องที่เคยลงชื่อ
ในเอกสารพวกนั้นพากันเก็บตัวอยู่กับบ้านไม่กล้าออกไปไหน การประชุม
รัฐสภาซึ่งเดิมที่กำหนดให้จัดขึ้นในอีกสองวันข้างหน้าก็พลอยเลื่อนออกไป
ด้วย

กระนั้นเรื่องไม่ได้จบลงง่ายๆ เท่านั้น ต่อจากนั้นจดหมายเปิดผนึกถึง
ประชาชนทั่วประเทศที่ถกถ่วงเพ่งเขียนขึ้นในนามของอดีตรัฐบุรุษ
ทหารบกหวังเซียวกุณยังช่วยโหมกระพือให้มรสุมที่เกิดขึ้นจากการประชุม
รัฐสภาคราวนี้ลูกลมไปถึงจุดที่รุนแรงที่สุด

หวังเซียวกุณชี้แจงว่าก่อนหน้านี้ตนเองตัดสินใจไปใช้ชีวิตบั้นปลาย
ในชนบทไม่ข้องแวะกับโลกภายนอกเพราะเห็นแก่ส่วนรวม แต่คิดไม่ถึงว่า
ท่านประธานาธิบดีจะทำให้ประวัติศาสตร์ซ้ำรอยเดิม เขาไม่อาจนิ่งเฉย
ดูตาอยู่ได้ ดังนั้นถึงต้องโดนคนทั้งแผ่นดินตราหน้า ก็ขอออกโรงคัดค้าน
อย่างหัวชนฝา

ตอนที่จดหมายเปิดผนึกฉบับนี้เผยแพร่ออกมา ชูเสี่ยวจื้อพักอยู่ใน

คฤหาสน์สกุลหวังได้หลายวันแล้ว

สองสามวันนี่หวังถึงจื่อสงบเสงี่ยมมาก ยอมให้ชูเสวี่ยจื่อตรวจอาการให้ทุกอย่าง ไม่ไว้วางใจว่าไม่สบายตรงไหนอีก ชูเสวี่ยจื่อวางใจได้แล้วเห็นว่าตนเองไม่จำเป็นต้องอยู่ต่อ วันนี้เธอไปเอ่ยลากับคุณนายหวัง

แม้ว่าคุณนายหวังไม่ค่อยเต็มใจปล่อยตัวอีกฝ่ายกลับไปนัก แต่ช่วงนี้ลูกชายเป็นปกติแล้วจริงๆ เธอไม่มีเหตุผลที่จะรั้งตัวอีกฝ่ายไว้อีกเลย จำยอมตอบตกลง

ขณะชูเสวี่ยจื่อพูดกำชับเรื่องที่พึงระวังกับคุณนายหวังอยู่ สาวใช้คนหนึ่งวิ่งเข้ามาบอกว่าอาการของหวังถึงจื่อกำเริบอีกแล้ว ข้าหนนี้ยังทรุดหนักกว่าเดิมจนเขาหมดสติไปเลย

คุณนายหวังตกอกตกใจจนแทบนั่งไม่ติด เธอจับแขนของชูเสวี่ยจื่อไว้ห่มบ "เสี่ยวชู เธอจะกลับไปไม่ได้นะ รีบไปดูแลเข้าเถอะ"

ชูเสวี่ยจื่อรีบรุดกลับไปห้องของหวังถึงจื่ออีกครั้ง เห็นเขาอยู่บนเตียงจริงๆ ดวงตาทั้งคู่ปิดสนิท นอนนิ่งไม่ไหวติง

เธอตรวจร่างกายเขาซ้ำอีกที พอตรวจเสร็จก็แหวกเปลือกตาเขาเปิดออกแล้วนึกคิดครู่หนึ่ง จากนั้นหันไปบอกกับคุณนายหวังให้พาคนออกไปก่อน

คุณนายหวังยืนอออยู่หน้าเตียงกับพวกแม่บ้านสาวใช้โขยงหนึ่งอย่างวิตกกังวลเหลือหลาย ที่แรกเธอไม่ยอมไป แต่เห็นชูเสวี่ยจื่อทำหน้าที่เคร่งขรึมก็ไม่กล้าขัดคำสั่ง ยอมถอยออกจากห้องไปอย่างจำใจ

เมื่อไม่มีคนอื่นอยู่ในห้องแล้ว ชูเสวี่ยจื่อมองหวังถึงจื่อที่ยังหลับตานิ่งๆ ไม่ขยับตัวดังเก่า พุดด้วยท่าทางปึงซาว่า "แกลังทำพอหรือยัง ถ้าไม่ลุกขึ้นอีก ผมจะผ่าสมองคุณดูว่าคุณจะเล่นอะไรแผลงๆ กันแน่"

逞骄 6

Cheng Jiao 6

ข้ามเวลามาเป็นแพทย์ทหารหญิง 6

เผิงไหลเค่อ เขียน

Honey Toast แปล

จำนวน 392 หน้า

ราคา 439 บาท

Published originally under the title of 《逞骄》(Cheng Jiao)

Author © 蓬莱客 (Peng Lai Ke)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2024 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3213-8

ภาพประกอบ 茵蒨织花

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.jamsai.com

editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

ในที่สุดพิธีจบการศึกษาหลังเกิดการสู้รบในสงครามกลางเมืองก็ได้ถูกจัดขึ้นเสียที
น่าแปลกใจเพียงว่าผู้หญิงมึงอิงซึ่งถูกใช้งานหนักสลับเปลี่ยนใจไม่มาหากันหัน
ด้านเอ๋อฮั่นจู่และซูเสวี่ยจื้อก็พยายามที่จะปรับความเข้าใจกัน
ทว่าไม่มีวีแววว่าจะเป็นไปได้ในทิศทางที่ดีได้เลย
ในช่วงเวลาที่ความรักอาจต้องจบลง ทั้งสองก็ยังต้องเดินหน้าทำเพื่อบ้านเมืองต่อไป
หวังถึงจื่อหลงซึ่งเรียนลัทธิค้ำแห่งความรักเพื่อซูเสวี่ยจื้ออย่างจริงจัง
เขาไม่สนว่าใครจะมีเธอและเธอจะมีใครในหัวใจ
เรื่องนี้ทำให้ความสัมพันธ์ของเขากับเอ๋อฮั่นจู่แทบจะพังลง
แต่สิ่งที่ทุกคนมุ่งเข้าไปกลับเป็นความสัมพันธ์ของเอ๋อฮั่นจู่กับสกุลหวังทั้งตระกูลมากกว่า
เมื่อเอ๋อฮั่นจู่กลายเป็นหมากตัวหนึ่งที่ต้องถูกกำจัดเพราะเรื่องในอดีต
ในเวลาเดียวกับที่สถานะของเจ้ามังกรเจิ้งสั่นคลอนจนจะถึงแก่ชีวิต
ซูเสวี่ยจื้อจะต้องทำอย่างไรกับช่วงเวลาที่ียากจะข้ามพ้นได้เช่นนี้

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลนักอ่านด้วยใจ
โทร. 02 840 4888
www.jamsai.com

ชวนคุณมาอ่านหนังสือ

ทดลองอ่าน

พากย์รัก

ISBN 978-616-06-3213-8

9 786160 632138

ราคา 439 บาท